244

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ

ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்ஸ்தாபந ஸபையின் சார்பாக
மாதந்தோறும் வெளிவரும்
ஸத் ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசந பத்ரிகை

தொகுதி 3	ஈச்வர ௵ மாசி ௴ 1938 ௵ மார்ச்சு ௴	பகுதி 5

பத்ராதிபர்:
வடகரை ராமாநுஜாசாரியார்

24, சந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.

❋

வருஷச் சந்தா ரூ. 1—12—0] [தனிப்ரதி விலை ரூ. 0—3—0

விளம்பர விகிதம்	ஒரு பக்கம்	அரை பக்கம்	கால் பக்கம்
	ரூ. 5—0—0	ரூ. 3—0—0	ரூ. 2—0—0

9- X 1938

விஷய ஸூசிகை

விஷயங்கள் — பக்கம்

1. பத்ராதிபரின் குறிப்பு 71
2. சண்டாள ஜாதி நிர்ணய :— 95
   [ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியார்]
3. தையும் மாசியும் 73
4. அருளிச்செயலாராய்ச்சி 79
5. வேத வைபவம் 98
   [திருமழிசை கோயில் கந்தாடை அப்பனய்யன் ராமாநுஜா சாரியார்]
6. ப்ரபத்தி தத்வம் 88
   [ஸ்ரீமான் C. நரஸிம்ஹாசாரியார் அட்வகேட் திருவல்லிக்கேணி]
7. பகுதி விகுதி ப்ரணவம் 92
8. வர்த்தமானங்கள்
   1. சதாபிஷேகச் சாந்தர் 101
   2. மதுரை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபை ... 102
   3. திருவல்லிக்கேணி 104
   4. ஆழ்வார் திருநகரி 104

ரங்கூன் வைரங்கள்
கல் 1க்கு
0-2-6 0-3-3
பி.கோபாலசுவாமி நாயுடு & சன்ஸ்
பறங்கிமலை, P.O. சென்னை

ரங்கூன் வைரங்கள் நகைகள் கேட்லாக்இறும்
பி.கோபாலசுவாமி நாயுடு & சன்ஸ்
பறங்கிமலை P.O.
சென்னை

L. G. பெருங்காயம்.

ஒவ்வொரு வீட்டிற்கு மின்றியமையாதது — மனிதர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தை அளிப்பது

L. G.
பெருங்காயம்.
எங்கும் கிடைக்கும்.
ப்ரபல பெருங்காய வியாபாரிகள்:
பம்பாய், சென்னை, கும்பகோணம்.

லால்ஜீ கோதூ & கம்பெனி,
8, பெருமாள் முதலி தெரு, ஜி. டி., மதராஸ்.

அம்ருதாஞ்சனம்.

ப்ராக்ருதமான சரீரங்களை யுடையவர்களுக்கு ஜலதோஷம், தலைவலி முதலான சில வியாதிகள் உண்டாவது ஸஹஜமே. அவைகள் வந்தகாலத்தில் ஒருவிதமான வழியிலும் புத்தி செல்லாமல் மஹத்தான கஷ்டத்தை அடைய நேரிடுகிறது. அக்காலத்தில் டாக்டர்களிடம் போய் மருந்துகள் வாங்கி வியாதிகளின் உபசமனத்தைப் பண்ணிக்கொள்ளப் பலவிதமான இடையூறுகள் இருக்கக்கூடும். அக்காலத்தில் அம்ருதாஞ்சனம் கைவசமிருக்குமே யாயின் நாம் ஒருவிதமான பாதையையும் அடையவேண்டா மென்பதை அநேகரு மறிந்திருந்தாலும் இவ் விளம்பரமும் அதன் பெருமையை அறிவிக்கின்றது. எங்கும் கிடைக்கும்.

அம்ருதாஞ்சனம் லிமிடெட்.

பம்பாய். மதராஸ் கல்கத்தா

டெலிபோன்: நெ. 2489

சார்மினூர்

போர்ட்லாண்ட் சிமெண்ட்

கட்டடங்களுக்கு உறுதியும்,
வேலைக்குத் தகுதியுமானது.

●

பத்ராவதி, மைசூர், அயரன் அண்ட் ஸ்டீல்
ஒர்க்ஸில் சார்கோல்பிக் ஐரனுல் தயாரிக்கும்

திரணை கம்பிகள், சட்டங்கள்

சதுரங்கள், ஆங்கில்கள்

மிகவும் பொருத்தமானவை

●

தேவைக்கும், விலை விபரங்களுக்கும்
அடியில் கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதவும்:

M. குப்புசாமி நாய்க்கர்

சப்டிஸ்ட்ரிப்யூடர் ஸ்டாக்கிஸ்ட்,

83, செம்புதாஸ் தெரு,

ஜி. டி. மதராஸ்.

ஸ்ரீ

ராமாநுஜ ஸித்தாந்த வைஜயந்தீ

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாஶந பத்ரிகை.

தொகுதி 3.	பத்ராதிபர் வடகரை. ராமாநுஜாசாரியார்.	பகுதி 4.

ஸ்ரீ:

ஶ்ரியஃகாந்தாய நம:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே ।
ய: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸூத்ராணாம் அந்தர்ஜ்வரமஶீஶமத் ॥
வேதவேதாந்த வேதார்த்த ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்திநீ ।
ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்த வைஜயந்தீ விஜ்ரும்பதாம் ॥

மஹோதயம்

பத்ராதிபரின் குறிப்பு

ஆரியர்காள் :—

மஹோதயமென்பது அருமருந்தன்ன ஓர் புண்ணிய கால விசேஷமாகும். இது விஷயத்தைப்பற்றி, சென்ற தைமீ 14வ (27—1—38)ல் வெளிவந்த ஆர்ய தர்ம பத்ரிகையில் மஹோதய விசாரமென்று மகுடமிட்டு திருமலை காண்டூர் கவிவல்லப ஸ்ரீ. உ. வே. பாஷ்யகாரசாரியர் ஸ்வாமியினு லநுக்ரஹிக்கப்பட்ட வ்யாஸத்தினுலும், நமது வைஜயந்தியில் தையும் மாசியும் என்றும் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியினு லநுக்ரஹிக்கப்பட்டு மேலே அச்சிடப்படும் வ்யாஸத்தினுலும் நன்கு தெரியவருமாதலால் இது விஷயத்தைப்பற்றி சிற்றறிவினனுகிய அடியேன் ஒன்றுமெழுத வில்லை. ஆனுலும் அவ்விரண்டு மஹநீயர்களுடைய வ்யாஸங்களிரண்டும் ஸாமாந்யத்ருஷ்ட்யா [illegible] கொன்று [illegible]

பாடாகத் தோன்றினாலும் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து அபிஸந்தி பேதத்தால் இரண்டும் உத்தேஶ்யங்களாய் பொன்னேபோல் போற்றற்குரியன என்பது அடியேனுடைய அபிப்ராயம். எங்ஙனே யெனில்?. ஸ்ரீ. பாஷ்யகாரஸ்வாமியின் வ்யாஸத்தின் கருத்தாவது மஹோதயத்திற்கு ஶாஸ்த்ரங்களில் அறுதியிட்டிருக்கும் திதி நக்ஷத்ராதிகளின் சேர்க்கை, ப்ராதஃ காலத்திலில்லாததால் அன்று மஹோதய புண்ய காலமன்று. ஸூர்யக்ரஹண ஸமாநமான புண்யகாலமென்று சொல்லலாம் என்பது.

ஸ்ரீ. அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமியின் வ்யாஸத்தின் தாற்பரியம் ப்ராதஃ காலத்தில் அவ்வாறிருக்க வேண்டுமென்பது முக்யமாயிருந்தாலும், மத்யாஹ்நத்திலிருந்தாலும் பாதகமில்லை என்று இரண்டாம்பக்ஷமாக சாஸ்த்ரங்களிற் குறிப்பிட்டிருப்பது கொண்டே சில பஞ்சாங்கங்களில் **மஹோதயம்** என்றும், சில பஞ்சாங்கங்களில் இல்லை என்றும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இது விஷய மெவ்வாறாயினு மாயிடுக. ஒரு புண்யகாலத்தில் புண்ய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கவும்கூட அரிதாம்படி கலி ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணு மிக்காலத்தில் நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷ மடியாக அநேகர் ஸத் கர்மங்களைச் செய்ய ஒரு முகமாகத் திரண்டு ப்ரவர்த்திக்கும்போது அதை விலக்க நினைப்பது உசித மாகாது என்பதாம்.

இவ்விரண்டு வ்யாஸங்களையும் இப்போது குறிக்கொண்மின். தற்காலம் நாம் ஸந்த்யாவந்தநாதி நித்ய கர்மங்களை காலத்தில் அநுஷ்டிக்க முடியாமற் சில சமயங்களில் முன்னதாகவும் காலத்தை அதிக்ரமித்துப் பின்னும் அநுஷ்டித்து வருகிறோமென்பது அனைவரும் அறிந்ததே. இந்த நிலைமையில் அகாலங்களில் ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்களைச் செய்வது தவறு இந்த இந்த காலங்களில் அந்த அந்தக் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றறிவிப்பதை அகாலத்தில் செய்யு மவர்களும் வேண்டாமென்று தடுக்க முன்வரமாட்டார்.

“ எனக்கு அவஸரமாக லௌகிக கார்யத்தை உத்தேசித்துச் செல்லவேண்டி யிருக்கின்றதால் இப்போது ஸந்த்யாவந்தநத்தைச் செய்துவிட்டுச் செல்லப்போகிறேன் என்றும்; கார்யாந்தரத்தினால் காலம் அதிக்ரமித்து விட்டது. ஆதலால் அக்காலத்திற் செய்யவேண்டியதை [illegible] இப்போது செய்யப்போகிறேன் என்று ஒரு

மஹாநுபாவன் ஸத் கார்யத்தைச்செய்ய ப்ரவர்த்தித்தால் இதை மறுப்பவர் எவரேனு முளரோ? ஆதலால் இந்த இந்தக் காலத்தில்தான் இக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டு மென்று அறிவிப்பதும் உசிதமாகும். “ அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன் ” என்றாற்போல ஸத்கார்யங்களைச் செய்ய ப்ரவர்த்திப்பவர்களைத் தடுப்பது முசிதமாகாது என்பதும் உசிதமாகும்.

தையும் மாசியும்

[ஸ்ரீ. உ. வே. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியார்.]

பாவமே செய்து பாவியாய்ப்போகும் நம்போலியர்க்குப் புண்ணியங்களையும் ஈட்டிக் கொள்ளுதற்குச் சில ஸந்தர்ப்ப விசேஷங்களை நம் பெரியோர்கள் காட்டியுள்ளார்கள். சில தேச விசேஷங்களையும், சில கால விசேஷங்களையும் குறிப்பிட்டு, அவ்வோ தேசங்களிலே அவ்வோ காலங்களிலே நாம் செய்யும் ஸ்நாநம் முதலிய நற்செய்கைகளினால் நமக்குப் புண்ணியம் விளைவதாக தரும சாஸ்திரங்கள் அறைகின்றன. தை மாதத்தையும் மாசி மாதத்தையும் உத்தேசித்து மஹர்ஷிகள் தெரிவித்திருக்கின்ற சில விசேஷங்களை ஈண்டெடுத்துக் கூறுவோம்.

திதிகளுக்குள் ஏகாதசி, அமாவாஸ்யை முதலிய சில திதிகளை நாம் விரத நாட்களாகக் கொண்டாடிவருகின்றோமென்பது யாவருமறிந்ததே. அவற்றுள் அமாவாஸ்யை யானது பித்ருதிதியென்றும், அன்று நாம் செய்யும் நற்கருமங்களினால் நமது பித்ருக்கள் பரம த்ருப்தி யடைகின்றார்க ளென்றும் வைதிகர்களின் கொள்கையாகும். அந்த அமாவாஸ்யா திதியோடு சில சில நக்ஷத்ரங்கள் கூடினால் மிக்க சிறப்பு உண்டாகின்றதென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

வைத்ய நாதீயஸ்ம்ருதி முக்தாபலம் என்று, நமது தென்னிந்தியாவில் மிகவும் ப்ரஸித்தி பெற்றிதான தரும சாஸ்த்ரத்தில் ச்ராத்த காண்டத்தில்—“ [illegible] ” என்ற தலைப்பின்கீழ் “ [illegible] ” [அமாவாஸ்யையைப்பற்றின மற்றுஞ் சில பிரமாண வசனங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன] என்று தொடங்கிச் சில மஹர்ஷி வசனங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

“அமாவாஸ்யா யதா மைத்ரே விஶாகா ஸ்வாதி யோகிநீ । ஶ்ராத்தை: பித்ருகணஸ்த்ருப்திம் ததாப்நோத்யஷ்டவார்ஷிகீம் ॥” என்பது விஷ்ணு புராண வசனமாகக் காட்டப்பட்டுளது. இதன் பொருளாவது—அனுஷம், விசாகம் ஸ்வாதி ஆகிய இவற்றுள் ஒரு நக்ஷத்ரமும் அமாவாஸ்யையும் கூடும்போது ச்ராத்தம் செய்தால், அதனால் பித்ருக்கள் எட்டு வருஷம் த்ருப்தியடைகிறார்கள் என்பதாம்.

“அமாவாஸ்யா யதா புஷ்யே ரௌத்ரே சர்க்ஷே புநர்வஸௌ । த்வாதஶாப்தம் ததா த்ருப்திம் ப்ரயாந்தி பிதரோऽர்சிதா:.” என்பது மற்றொரு வசனம். இதன் பொருளாவது—புஷ்யம் திருவாதிரை புநர்வஸு ஆகிய இவற்றுள் ஒரு நக்ஷத்ரமும் அமாவாஸ்யையும் கூடும்போது ச்ராத்தம் செய்தால் அதனால் பித்ருக்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் த்ருப்தியடைகிறார்களென்பதாம்.

“வாஸவாஜைகபாதர்க்ஷே பித்ரூணாம் த்ருப்திமிச்சதாம் । வாருணே வாப்யமாவாஸ்யா தேவாநாமபி துர்லபா ॥” என்பது மற்றொரு வசனம். கேட்டை பூரட்டாதி சதயம் ஆகிய இவற்றுள் ஒரு நக்ஷத்ரமும் அமாவாஸ்யையும் கூடும்போது ச்ராத்தம் செய்தால் மிகச் சிறந்த பலன் உண்டாகும் என்பது இதன் பரமதாற்பரியமாகும்.

“மாகாஸிதே பஞ்சதஶீ கதாசித் உபைதி யோகம் யதி வாருணேந । ருக்ஷேண கால: ஸ பர: பித்ரூணாம் ந ஹ்யல்பபுண்யைர் ந்ருப லப்யதேऽஸௌ.” என்பது ஒரு வசனம். மாசி மாதத்து அமாவாஸ்யை சதய நக்ஷத்ரத்தோடு கூடுமாகில் இக்காலம் பித்ருக்களுக்கு மிகச் சிறந்ததென்றபடி.

“காலே தநிஷ்டா யதி நாம தஸ்மிந் பவேத்து பூபால ததா பித்ருப்ய: । தத்தம் ஜலாந்நம் ப்ரததாதி த்ருப்திம் வர்ஷாயுதம் தத்குலஜைர்மநுஷ்யை:.” என்பதும் ஒருவசனம். மாசி மாதத்து அமாவாஸ்யையும் கேட்டையும் கூடுமாகில் இது மிக மிகச்சிறந்த புண்யகால மென்றபடி. பூரட்டாதி நக்ஷத்திரத்திற்கும் இங்ஙனே சிறப்புச் சொல்லப்பட்டுளது.

இனி, **அர்த்தோதயம்** என்றும், **மஹோதய** மென்றும் நாடெங்கும் மிகமிகச் சிறப்பித்துக் கொண்டாடப்படுகின்ற

புண்ய காலவிசேஷத்தைப் பற்றிய வசனங்களைக் காட்டுவோம். மஹாபாரதத்தில்—“அமார்கபாதஶ்ரவணை: யுக்தாசேத் பௌஷமாகயோ: । அர்த்தோதயஸ்ஸ விஜ்ஞேய: கோடிஸூர்யக்ரஹைஸ்ஸம: ॥ ஸௌம்யவாரேண யோகோऽயம் மஹோதய இதி ஸ்ம்ருத:.” என்றுள்ளது. தைமாதத்திலாவது மாசிமாதத்திலாவது அமாவாஸ்யையும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வ்யதீபாதமும் ச்ரவணநக்ஷத்ரமும் ஆகிய இவை ஒன்று கூடினால் **அர்த்தோதயம்**; இவற்றுள் கிழமை ஞாயிற்றுக்கிழமையல்லாமல் திங்கட்கிழமையாக இருக்குமாகில் மஹோதயமாகும் என்றபடி. ஸௌம்ய வாரமென்று புதன்கிழமைக்குப் பெயராதலால், எடுத்த வசனத்தில் “**ஸௌம்யவாரேண யோகோயம் மஹோதய இதி ஸ்ம்ருத:**” என்றிருக்க, திங்கட்கிழமையென்று எங்ஙனம் பொருள் கூறலாமென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்: “ஸௌம்யனுடைய வாரம்” என்று ஷஷ்டீ தத்புருஷனுக்கிப் பொருள் கொண்டால் புதன் கிழமையென்று பொருளாகும். அங்ஙனன்றிக்கே, ஸௌம்யமான வாரம் (அதாவது, ஸோமஸம்பந்தியான வாரம்) என்று கர்மதாரயனுக்கிப் பொருள் கொண்டால் திங்கட்கிழமை யென்றபடியாகும். வேறிடத்து வசநங்களையும் அநுஸரித்து இங்கே தத்புருஷ ஸமாஸத்தைவிட்டுக் கர்மதாரய ஸமாஸமே கொள்ளத் தக்கதாகவுள்ளது. **ததாஹி**;—

“வ்யதீபாதஶ் ஶ்ரவணாத்யா ஸஹிதா யதி பௌஷ்யாம் ஸாமாவாஸ்யா ரவேர்வாரே ஹ்யர்த்தோதய: । யஸ்யாம் ஸௌம்யவாரே தம் மஹோதயமாஹு:.” என்னும் ஸங்க்ரஹச்லோகத்தில் “பாநோர்வாரே” என்கிறதுபோல “ஸௌம்யஸ்யவாரே” என்னாமல் **ஸௌம்யேவாரே** என்றதனால், முன் வசனத்தில் ஸமாநாதிகரண ஸமாஸமாகிய கர்மதாரய ஸமாஸமே கொள்ள வேண்டியதாயிற்று; ஆகவே திங்கட் கிழமையும் அமாவாஸ்யையும் திருவோண நக்ஷத்திரமும் வ்யதீபாதமும் தை மாதத்திலாவது மாசி மாதத்திலாவது ஒன்றுகூடுமென்று மஹோதய மென்றதாயிற்று.

இவற்றுள் வ்யதீபாதமென்பது யாது? என்று விமர்சிக்க வேணும். இங்குச் சிலர் சொல்லுவதாவது—வைத்யநாதீயத்தில் “அமாயாம் யோகவிஶேஷ:” என்ற பிரகரணத்திலேயே

" ஶ்ரவணாஶ்வி தநிஷ்டார்த்ரா நாக தைவத மஸ்தகே | ரவிவாரயுதாமாயாம் வ்யதீபாத: ஸ உச்யதே." என்கிற மஹாபாரத வசனம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த வசனத்தின்படி, ஞாயிற்றுக்கிழமையோடு கூடின அமாவாஸ்யையன்று திருவோணமோ அச்வினியோ கேட்டையோ திருவாதிரையோ ஆச்லேஷமோ சேருமாகில் அந்நாளுக்கு வ்யதீபாதமென்று பெயர் என்று தெரியவருவதனால், அர்த்தோதய மஹோதயங்களின் லக்ஷணத்தைக் காட்டுகின்ற வசனங்களிலுள்ள வ்யதீபாத ஶப்தத்திற்கு வ்யதீபாதமென்று அர்த்தம் செய்திருக்கின்ற மஹான்களுக்கு மேலே விவரித்த விதமான வ்யதீபாதமே விவக்ஷிதம் என்கிறார்கள்.

இது சிறிதும் பொருந்தாது; ஏனென்னில்; " அர்காக்ஷ வ்யதீபாத ஶ்ரவணயுக்தாவேத் வ்யதீபாதோ ஹி யோக: | ஸூர்யேந்து வ்யதீபாதே ஸ வ:" என்கிற வசனமே அஸங்கதமாகும். இந்த வசனத்தில் வ்யதீபாதமென்று ஒன்று தனியே சொல்லவேண்டிய அவசியமே இல்லையாகும். " அர்க அக்ஷ ஶ்ரவணயுக்தாவேத் " என்று சொல்லிவிட்டால் இவ்வளவிலேயே (கீழ் விவரிக்கப்பட்ட) வியதீபாதம் தேறிவிடுகிறபடியால் இடையில் வ்யதீபாத ஶப்த ப்ரயோகம் ஸர்வாத்மநா பயனற்றதேயாகும். அமாவாஸ்யையும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வியதீபாத லக்ஷணத்தில் புகுந்தேயிருப்பதால்இந்தச் லோகத்தில் " அர்காக்ஷ " என்றதையாவது விலக்கவேண்டிவரும். " வ்யதீபாத: " என்கிற (முன் உதாஹ்ருதமான) ஸங்க்ரஹ வசனத்தில் அர்க ஶப்தத்தை ஊன்றி நோக்கினாலும் இந்த அநுபபத்தி தெரியவரும்.

உண்மை யாதெனில்; வைத்யநாதீயத்தில் " வ்யதீபாத: ஸ உச்யதே " என்னப்பட்ட வியதீபாதம் வேறு; அது ஒரு தனிப்பட்ட புண்யகாலம். அர்த்தோதயம் என்றும் மஹோதயம் என்றும் சொல்லப்படுகிற புண்ய கால விசேஷம்போல அந்த வ்யதீபாத மென்பதும் தனிப்பட்ட வொரு புண்யகாலவிசேஷம். எந்த மாதத்திலானாலும், திருவோணம் அச்வினி கேட்டை திருவாதிரை ஆச்லேஷம் ஆகிய இவற்றுள் ஒரு நக்ஷத்திரமும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அமாவாஸ்யையும் ஒன்று கூடினால் அது வ்யதீபாத மென்கிற ஒரு புண்யகாலவிசேஷமாகும். " வ்யதீ

பாதாவ்யோமோமயம் ஶதாக்ஷமர்ஹஸஞ்ஜ்ஞ:" என்று அவ்விடத்திலேயே வசநசேஷம் காண்கிறது. இதனாலும் இது வொரு தனிப்பட்ட புண்யகால மென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிய வருகின்றது.

இனி, அர்த்தோதய மஹோதய லக்ஷண வசனங்களிலுள்ள வ்யதீபாத ஶப்தத்தினால் விவக்ஷிதமான வ்யதீபாதமாவது எது ? என்னில்; பஞ்சாங்கங்களில் ஒவ்வொருநாளும் நக்ஷத்திரத்திற்கு அடுத்தபடியாக ஒவ்வொரு யோகம் குறிப்பிடப்பட்டு வருகின்றதை ஸகல பஞ்சாங்கங்களிலும் அனைவரும் காணலாம். திதி நக்ஷத்திரங்களுக்குப் போலவே அதற்கும் நாழிகை விநாடிகளும் நியமேந குறிப்பிடப்பட்டு வருகின்றன. (அம்ருதயோகம் ஸித்தயோகம் மரணயோகம் என்கிற) அம்ருதாதி யோகத்திற் காட்டிலும் இந்தயோகம் தனிப்பட்டது. ஆயு-ஸௌ-சோ-அதி-சுக-உப-சூல-கெ-விரு-துரு - வியா-வஜ் - ஸித்-உப-வரீ-என்றிப்படி பஞ்சாங்கங்களில் நக்ஷத்திரத்திற்கு அடுத்தபடியாகக் குறிப்பிடப்பட்டு வருமதை நோக்குக. "விஷ்கம்பம் ப்ரீதி ராயுஷ்மாந் ஸௌபாக்யம் ஶோபநம் ததா | அதிகண்டம் ஸுகர்மா ச த்ருதிஶ்ஶூலம் ததைவ ச || கண்டம் வ்ருத்தி: த்ருவஶ்சைவ வ்யாகாதம் ஹர்ஷணம் ததா | வஜ்ரம் ஸித்தம் வ்யதீபாதம் வரீயாந் பரிகஶ்ஶிவம் | ஸித்தம் ஸாத்யம் ஶுபம் ஶுக்லம் ப்ரஹ்ம ஐந்த்ரஞ்ச வைத்ருதி:||" என்று ஸுப்ரஸித்தமாகவுள்ள ச்லோகங்களாலும் யோகங்களின் பெயரையறியலாம். இந்த இருபத்தேழு யோகங்களில் பதினேழாவது யோகமாக வியதீபாதமென்பது குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதை உற்று நோக்குக. பஞ்சாங்கங்களில் என்றைக்கு (விய) என்று போட்டிருக்கின்றதோ அன்றைக்குவியதீபாதமென்று நாம் உணரவேண்டுமத்தனை. இதை உணரும்வழி வேறுவகையாக இருந்தாலுமிருக்கலாம்: அதைப் பற்றி ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரமே நமக்குப் பிரமாணமாகும், ஒன்று மாத்திரம் நாம் திண்ணமாகச் சொல்லுவோம். அதாவது— " ஶ்ரவணாஶ்வி தநிஷ்டார்த்ரா நாக தைவத மஸ்தகே | ரவிவாரயுதாமாயாம் வ்யதீபாத: ஸ உச்யதே." என்று சொல்லப்பட்ட வ்யதீபாதம் தனிப்பட்டவொரு புண்ய கால விசேஷமேயல்லது அர்த்தோதய மஹோதயகாலங்களில் கூடவேண்டிய

தாக தருமசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகின்ற வ்யதீபாதம் அதுவன்று என்பதே.

ஆக இவ்வளவாலும் சொல்லப்பட்ட தென்னவென்னில்; தை மாதத்திலோ மாசி மாதத்திலோ அமாவாஸ்யையானது ஞாயிற்றுக்கிழமையோடும் வ்யதீபாதமென்று ஸங்கேதமுள்ள யோகத்தோடும் திருவோண நக்ஷத்ரத்தோடும் கூடுமாகில் அன்று அர்த்தோதயம்; ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸ்தானத்தில் திங்கட்கிழமையாகில் மஹோதயம் என்றதாயிற்று.

சென்ற தைமீ 14உ (27-1-38) வெளிவந்த ஆர்ய தர்மபத்ரிகையில் வெளிவந்துள்ள "மஹோதயவிசாரம்" என்ற மகுடமுள்ளதான ஒரு மஹநீயருடைய வியாஸத்தில் "பாதமாவஸா" என்று தொடங்கி "**ச்ரவணச்விதநிஷ்டார்த்ரா**" இத்யாதி ச்லோகத்தை யெடுத்துக்காட்டி வியாக்கியானமும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் "நாகதைவத **மஸ்தகை:**" என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டு மஸ்தகமென்பதற்கு இரண்டு வகையான பொருளும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாட பேதத்தில் நமக்குச் சிறிதும் கண்ணோட்டமில்லை. "நாகதைவத **மாயதேத்**" என்கிற பாடமும் "நாகதைவத **மஸ்தகை**" என்கிற பாடமும் தர்மசாஸ்த்ர க்ரந்தங்களில் காண்பதேயாம். ஆதலால் எங்ஙனே பாடங்கொண்டாலும் கொள்க. இதில் விசாரலேசமுமில்லை. மஹோதய விசாரத்தில் '**ச்ரவணச்விதநிஷ்டார்த்ரா** என்னுமிந்த வசனத்தை உதாஹரிக்க வேண்டிய அவசியம் சிறிதுமில்லை யென்கிற எமது அபிப்ராயத்தை மாத்திரம் நிருபகர்கள் விமர்சித்தல் நன்று.

இவ்வருஷத்தில்,, மஹோதயமுண்டா இல்லையா? என்கிற விசாரத்தில் கை வைப்பதற்கு நாம் சிறிதும் விரும்புகின்றிலோம். சில பஞ்சாங்கங்களில் மஹோதயம் என்றும், சில பஞ்சாங்கங்களில் அஃது இல்லை யென்றும் எழுதி யிருப்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். சில பண்டிதர்கள் "மஹோதயம் இப்போது கிடையவே கிடையாது" என்று வலிதாக வாதித்து வியாஸங்களும் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் விவாதாஸ்பதமான தினமோ கடந்து விட்டது. அன்று மஹோதயக்கொண்டாட்டமே பெரும்பாலும் உலகமெங்கும் காணப்பட்டது. தநுஷ்கோடி, திருக்கடன் மல்லை முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களில் நேர்ந்த அதிசயங்

சேஷு அண்டு கோ.,

வெண்ணெய், நெய் & பல சரக்கு வியாபாரிகள்

		ரூ.	அ.	பை.
ஸ்பெஷல் வெண்ணெய் 1 வீசை	...	1	5	6
வெண்ணை காச்சின நெய் ,,	...	2	0	0
சுத்தமான நல்லெண்ணெய் ,,	...	0	8	6

இதர சரக்குகள் மற்ற இடங்களைக் காட்டிலும் அதிக மலிவாகக் கொடுக்கப்படும்.

9/8, ஆதியப்பநாயக்கன் தெரு, மதராஸ்.

பாரிசவாயுவுக்கு பயப்படவேண்டாம்!

க்ஷீரபலா

(101 தடவை பாகம் செய்தது)

பாரிசவாயுவுக்கு ஸஞ்சீவி. எல்லாவித வாத நோய்களையும் கண்டிக்கும். இதற்கு நிகரான மருந்தே கிடையாது. இதை எங்களுடைய "அயவீரஸிந்தூர"த்துடன் கலந்து உட்கொண்டால் இன்னும் அமோகமான பலன் அதிசீக்கிரத்தில் கிடைக்கும்.

க்ஷீர பலா:—அவுன்ஸ் 1-க்கு 3-8-0. ½-அவுன்ஸ் 1-12-0.

அயவீரம்:—ஒருவாரத்திற்கு போதுமான மருந்து 1-0-0.

மலபார் ஆயுர்வேதிக் ஸ்டோர்ஸ்
107, பிராட்வே, சென்னை

இணையற்ற இரத்தினம்

எங்களுடைய

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்ரைகள்

தேகபலம், ஞாபகசக்தி, தாது புஷ்டி இவைகளைக் கெடுத்துத் தேகத்தை வஜ்ர சரீரமாக்குவதில் இணையற்ற இரத்தினம் போன்றன; சென்ற 56 வருஷங்களாகப் பூவுலகெங்கும் புகழ்பெற்று உலாவி வருகின்றன. ஒருதரம் வாங்கி உபயோகித்தால் குண மகத்துவத்தை யறிவீர்கள்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு ரூ. 1.

இனும்! இனும்!! இன்ப வாழ்க்கையிலடைந்த சக்தி என்னும் புஸ்தகத்தைக் கேட்போருக்கு, அப்புத்தகம் இனமாகவும் தபாற்செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஔஷதாலயம்,
26, பிராட்வே, மதராஸ்.

ஹிந்துஸ்தான் கோவாபரேடிவ் இன்ஷியூரென்ஸ் ஸொஸைடி லிமிடெட்.,

சுத்த சுதேசி லைப் ஆபீஸ்

குறைந்த சந்தா :: மிகுந்த போனஸ்

: மதருஸ் பிரான்ச :

107, அரண்மனைக்காரத் தெரு, ஜி. டி., சென்னை.

P. KOTHANDARAM PILLAI
SON OF LATE
P. S. PONNUSAWMY PILLAI,
HIGH CLASS CABINET MAKER AND UPHOLSTERER,
Established in 1854.
Ponnsawmy Pillai's Buildings.

கள் அளவு கடந்தவை. 10-2-38ல் வெளிவந்த ஆர்ய தர்ம பத்ரிகையில் "பிரயாகையில் (அலஹாபாதில்) 10 லக்ஷம் ஜனங்கள் மஹோதய புண்யகால ஸ்நானத்திற்குக் கூடியிருந்தார்கள்" என வெளிவந்திருப்பதை யாவருங் காணலாம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு புண்ய ஸ்தலங்களிலும் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்கள் குழாங்கூடிக் களித்திருக்கின்றார்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உண்மையிலே அன்று மஹோதய புண்யகாலம் இல்லையென்றே வைத்துக்கொள்வோம்: மிகுந்த குதூஹலத்துடனும் உயர்ந்த உத்ஸாஹத்துடனும் உலகர் பெரும்பாலும் புண்யகாலமென்று கொண்டாடிப் புண்யலாப லோலுபர்களாய்ப் பிரவர்த்திக்குங் காலத்தில், இப்போது மஹோதயமில்லையென்று பிரசுரம்செய்து தீரவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை.

ஆனால், சாஸ்த்ரிய விஷயத்தில் ஒரு நிர்ணயம் தெரிவித்துத் தீர வேண்டியது பண்டிதர்களின் கடமையல்லவா? நம்முடைய ஆராய்ச்சி சக்திக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? நிஷ்கர்ஷித்துத் தெரிவிக்கவேண்டாவோ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். பகவத்கீதையில் (3—26.) "நபுத்திபேதம் ஜநயேதஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்கிநாம் | ஜோஷயேத்ஸர்வ கர்மாணி வித்வாந் யுக்தஸ்ஸமாசரந்." என்கிற பகவத் வாக்யத்தையே நாம் இங்கு நினைப்பூட்டி நிற்கின்றோம். அதற்கு முந்தின ச்லோகமும் குறிக்கொள்ளத் தக்கதே.

"பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்றிருக்குமுலகில் புண்ய கார்ய ப்ரவ்ருத்திக்கோ ப்ரவ்ருத்தி பாவனைக்கோ ஒரு வியாஜம் நேர்ந்தால், அதனை விலக்க நினைப்பது உசிதமாகாது என்றே பெரியோர்கள் கருதுகின்றார்கள்.

அருளிச் செயலாராய்ச்சி

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ர அண்ணங்கராசாரியர்.)

அருளிச்செயல் மூலபாடங்களில் தொன்றுதொட்டே சில மாறுபாடுகள் விளைந்திருக்கின்றனவென்று அடியேன் மனத்திற்பட்டவற்றை ஸவிநயம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன். அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து விஷயவுண்மையை மாத்திரம் விளக்கியருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பெரிய திருமொழியில் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைப்பற்றி யருளிச்செய்த "ஏனமுனாகி யிருநிலமிடந்து" என்னுந் திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் "வதரியாச்சிராமம்" என்றே அனைவராலும் ஓதப்பட்டு வருகின்றது. 'பதரிகாச்ரமம்' என்னும் வடசொற்றொடர் தமிழில் 'வதரியாச்சிரமம்' என்று திரிய ப்ராப்தியுடையதேயன்றி 'ராமம்' என்று நீட்டல் பெற்றுவர ப்ரஸக்தியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. "வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ் செய்யுள் வேண்டுழி" என்கிற நன்னூற் சூத்திரத்தின்படி செய்யுள்விகாரமாக நீட்டல் வருவது குற்றமன்று என்று ஒரு ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும். அதில் "வேண்டுழி" என்றது உற்றுநோக்கத்தக்கது. "அபி மாஷம் மஷம் குர்யாத் ச்சந்தோபங்கம் ந காரயேத்" என்று வடநூற்புலவர்களும் கூறியிருப்பதுண்டு. சந்தம் கெடாமைக்காக நீட்டல் குறுக்கல் போன்ற விகாரங்கள் செய்யுட்களில் இடம் பெறலாமென்பது யாவர்க்கு முடன்பாடே.

பிரகிருதத்தில் 'வ்தரியாச்சிரமத்துள்ளானே' என்றிருப்பதில் யாப்புவழுவுமாயின் [அதாவது-சந்தோபங்கம் நேருமாயின்] "ராமத்துள்ளானே" என்று நீட்டல் யுக்தமாகும். குறுக்கலில் சந்தோபங்கம் சிறிதுமில்லை. இப்பதிகம் எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம். பெரும்பாலும் [கூவிளம் புளிமா கூவிளம் புளிமா கருவிளம் புளிமா தேமாங்காய்] என்னும் வாய்பாட்டிலே பாசுரம் அமைந்திருக்கின்றது. "வதரியாச்-சிரமத்-துள்ளானே" என்று மூன்று சீர்கள் செவ்வனேயுள்ளன. "சிராமத்" என்று நீண்டிருக்கவேண்டிய காரணம் சிறிதுமில்லை. இங்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் ப்ரஸ்தாவம் யாதொன்றுமில்லை.

அடியேன் பத்தெட்டு வருஷங்களுக்குமுன் திவ்யார்த்த தீபிகை இவ்விடத்திற்கு எழுதுகையில் இதைப்பற்றிப் பல மஹா அறிஞர்களை விசாரித்தும் தெளிவு பெற்றிலேன். ஆகவே அங்கு "ஏன முனாகி" என்கிற பாசுரத்தின் தீபிகையில், நீட்டலான பாடத்திற்கு ஆவச்யகதையில்லாமையை நிரூபித்துவிட்டு "ஆயினும் எங்குமுள்ள பெரியோர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாக நீட்டியே ஓதுகின்றனராதலால் அப்பாடத்தை இன்று நாம் மறுப்பது தகுதியன்றென்றுகொண்டு யாமும் அப்பாடத்தையே ஆதரிக்க

லுற்பட்டோம்; கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் இதனை விமர்சிக்கக் கடவர்கள்" என்று எழுதி முடித்திட்டேன். இதனைப் பெரியார் ஆராய்ந்து நிஷ்கர்ஷிப்பது நன்று என்று நினைப்பூட்டுகின்றேன். வடமொழிவேதத்தில் ஹவதி, க்ஷயதி, என்றிது முதலான பல சொற்கள் வேத புருஷனுடைய இச்சை யொன்றினால் மாத்திரம் ஹவாதி-க்ஷயாதி என்று நீட்டி ஓதப்பட்டு வருவதுபோல, தமிழ் வேதமாகிய இதிலும் நிஷ்காரணமாகவும் இத்தகைய நீட்டல் [ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளமே காரணமாகப்] புகுந்ததென்று கொள்ளலாமா என்றும் அடியேன் விமர்சித்தேன். ஆங்காங்கு நம் பூருவர்கள் அருளியுள்ள வியாக்கியான சைலிக்கு இக்கொள்கை பொருந்தவில்லை. அதையும் அறிவிக்கிறேன்;

"மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஒரு பாடாந்தரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து அதை மறுக்கும்போது "அக்ஷரம் ஏறிவரும்" என்ற காரணத்தை யருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். திருவிருத்தத்தில் (89) "தீவினைக்கு" என்னும் பாசுரத்தின் ஸ்வாபதேசவுரையில் பாடவிசாரத்தில் "எழுத்து மேறும்" என்று வாதிகேஸரியும் அருளிச் செய்துள்ளார். 'ஸாவகாஶ நிரோத꞉, அநவகாஶ நிரோத꞉' என்றாற் போன்ற ஸமாதான மார்க்கத்தைப் பூருவாசாரியர்கள் ஓரிடத்திலாவது காட்டியிருப்பதாகப் புலப்படவில்லை. இலக்கணநடையை அடியொற்றியே அருளிச் செயல்கள் அமைந்துளவாக ஆசிரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றார்கள். ஆகவே "வதரியாச்சிராமத்து" என்கிற நீட்டல் இடையில் புகுந்ததாயிருக்குமோ வென்று தோன்றுகின்றது.

இந்த நீட்டல் ப்ரஸ்தாவத்தில் நினைவுக்கு வந்த மற்றுஞ் சில விஷயங்களையும் விண்ணப்பிக்கிறேன். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் மாணிக்கங் கட்டியில் ஐந்தாம் பாசுரத்தில் "வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்" என்றே நிர்விவாதமாக எங்கும் பாடமிருப்பது ப்ரஸித்தம். குபேரன் பெயரான வைச்ரவணன் என்னும் வடசொல் 'வயிச்சிரவணன்' என்றாகுமேயல்லது 'வயிச்சிராவணன்' என்றாகாது. "வருஞ் செய்யுள் வேண்டுழி" என்ற இலக்கணப்படி புகுந்த நீட்டல் என்று கொள்வதற்கு இங்கு

அவகாசமில்லை. வெண்டளையால் வந்த கலித்தாழிசையில் அமைந்த பதிகத்திற் பாசுரமாகையால் 'வயிச்சி ரவணன்' என்றிருந்தால் தான் வெண்டளை பிறழாதிருக்கும். **வயிச்சி** என்பது மாச்சீராதலால் "மாமுன் நிரையும்" என்கிறபடியே 'ரவணன்' என்றே அடுத்து வரத்தக்கது. ராவணன் என்றால் நேரசையாதலில் தளை பிறழும். பிறழாமைக்காக 'வயிச்சி ரா**வண்ணன்** என விரித்தல் விகாரம் பெறுவித்து, வயிச்சிரா, வண்ணன் என்று சீர்பிரிக்க வேண்டியதாகும். "[illegible]" (சந்த்ராலோகம்) என்னுமாபோலே அவசியமில்லாதவொரு நீட்டல் விகாரத்தைப் புகுவித்து, அதைப் பொருந்த வைக்க வேறொரு விரித்தல் விகாரத்தையும் புகுத்துவது நன்றாகுமோ?

இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஓர் அதிசயமுள்ளது; "அரவை அரா என்னுமாபோலே வைச்ரவணன் என்கிறத்தை வயிச்சிராவணன் என்கிறது" என்னும் வாக்கியம் அச்சுப் பிரதிகளிற் காண்கிறது. கீர்த்தி மூர்த்தியான ஸ்ரீ. உ. வே. தமிழ் வித்வான். வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாசாரியர்ஸ்வாமி இவ்விஷயமாகக் கூறியிருந்ததை இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். "அரவை அரா என்னுமாபோலே" என்கிற வாக்கியம் ஆசாரியர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கவே மாட்டாது; ஏனெனில் "குறியதன் கீழ் ஆக்குறுகலும் அதனோடு, உகர மேற்றலும் இயல்புமாந் தூக்கின்" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தினால் **அரா** என்னும் சொல்லே **அர** என்றும் **அரவு** என்றும் செய்யுட்களில் ஆகுமென்று உணர்த்தப்படுதலால் "அரவை அராவென்னுமாபோலே" என்பது பொருந்தாது என்றும் **பிற்காலத்தவர்களால்** இது டிப்பணிபோல் எழுதப்பட்டிருந்து புகுந்து விட்டதென்றும் அந்த ஸ்வாமி கூறியிருந்தார்.

ஆனால் திருவாய்மொழியில் (1—10—3) "கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்வனை" என்றவிடத்து ஈட்டிலும் இருபத்தினாலாயிரப் படியிலும் "அரவு என்கிறவித்தை அராவு என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது; 'நச்சராவணை' என்னக்கடவதிறே" என்கிற வாக்கியம் காணப்படுதலால் "குறியதன் கீழ் ஆக்குறுகலும்" என்ற நன்னூற் சூத்திரம் 'நிலா' முதலிய வேறு சொற்களைப் பற்றினதாக இருக்கலாமோ என்று எண்ண இடந்தருகின்றது.

ஆசாரியர்களின் காலத்தில் நன்னூல் பிறந்திராமலிருக்கலாமென்று சிலர் சொல்லவருவர்; "நெஞ்சுக்கிருள் கடிதீபம்" என்ற பெரிய திருமொழித் தனியனில் "தமிழ் நன்னூல் துறைகள்" என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் பிள்ளைலோகஞ்சீயர்—"தமிழுக்கு எழுத்து முதலான அஞ்சு லக்ஷணத்தையும் அறுதியிடுவதான **நன்னூலென்று ஒரு சாஸ்த்ரமுண்டு**" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே நன்னூல் பிராசீனமென்றே தெரியவருகின்றது.

அவ்விஷயம் எப்படியிருந்தாலும், வழுவில் கொடையானென்றவிடத்து 'வயிச்சிராவணன்' என்று, பாடமிருந்தால் சந்தோபங்கம் நேர்ந்தே தீருகின்றமையாலும் நீட்டல் விகாரம் அங்கு ஒருவிதத்திலும் அவசியமற்றதாதலாலும் ஆராய்ச்சி செய்ய ப்ராப்தம். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் "அரவை அராவென்னுமாபோலே வைச்ரவணனை வயிச்சிராவணன் என்கிறது" என்கிற வாக்கியம் இல்லாத ஓலை ஸ்ரீகோசங்கள் பல காணப்படுகிறபடியால் இந்த விசாரம் உண்டாயிற்று. "வதரியாச்சிராமம்" "வயிச்சிராவணன்" என்ற நீட்டலான பாடத்தையே அடியேன் இன்றைக்கும் ஆதரித்து வருகின்றேன். "[illegible]" என்கிற ரீதியிலே யாமிது. ஆயினும் ஆத்ம த்ருப்திக்காக ஆராய்ச்சியில் விருப்பஞ் செல்லாநின்றது.

மற்றொரு பெரிய விஷயம் கேண்மின்;—பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு* என்கிற பதிகத்தில் "வாளரவாகிலும்" என்ற எட்டாவது பாசுரத்தில் "நந்தன் **காளாய்** உன்னையறிந்து கொண்டேன் உனக்கஞ்சுவன் அம்மந்தரவே" என்றே ஈற்றடி எங்கும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இங்கு ஈற்றடியின் முதற்சொல் **காளாய்!** என்றிருக்கத் தகுதியில்லை. அப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டினுடையவும் ஈற்றடியை ஊற்று நோக்கவேணும்; *அன்னே யுன்னையறிந்து கொண்டேன்* *அன்பாவுன்னை* அம்மாவுன்னை* அப்பாவுன்னை*. அப்பாவுன்னை* அரம்பாவுன்னை *அரட்டாவுன்னை* ஆயாவுன்னை* அத்தாவுன்னை* என்று ஈற்றடியின் முதற்சொல் அகரமுதலதாகவே அமைந்திருப்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. "அறிந்துகொண்டேன்" என்றும் "அம்மந்தரவே" என்றுமுள்ள மேல் வாக்கியங்களின் மோனையின்பத்திற் கிணங்க முதற்சீர் அகரமுதலதாகவே

அமைய ப்ராப்தம். இந்த நியதி எட்டாம் பாசுரத்தில் மாத்திரம் மாறுபடக் காரணமில்லை. "நந்தற்கு ஆளாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருந்தார். "நந்தற்காளாவுன்னை" என்றவது ஓதுவாருடைய அநவதானத்தினால் 'நந்தன் காளாய்' என்று மாறுபட்டுவிட்டது என்று எண்ணலாகிறது. இதற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்யானம் லுப்தமாக, மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானமே யுள்ளதென்பது ப்ரஸித்தம். 'ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளையான நீ' என்று மாமுனிகள் வியாக்கியானம் அருளியுள்ளாராதலின் 'காளாய்!' என்கிற பாடத்தையே மாமுனிகளும் கொண்டார் என்னலாம். ஆனால் அங்ஙனம் உரையிட்ட மாமுனிகள் தாமே உடனே 'அன்றிக்கே' என்று தொடங்கி வேறு வகையான தாற்பரியமும் அருளியிருக்கக் காண்கிறோம். அதனை நோக்கு மிடத்து 'நந்தற்கு ஆளாவுன்னை' என்ற பாடத்தையும் மாமுனிகள் ஆதரித்தருளினார் என்னலாம்.

காளாய்! என்று ககரமோனையில் தொடங்குவதான பாடம் இங்கு அஸம்பாவிதமாயிருக்க, அதனை ஸர்வஜ்ஞரான மணவாள மாமுனிகள் எங்ஙனம் ஆதரித்தருளினர்? என்கிற கேள்வி வந்தே தீரும். இதற்கு இரண்டு வகையான ஸமாதானம் தோன்றுகிறது. மாமுனிகளும் **காளாய்!** என்கிற பாடத்தைக் கொள்ளவேயில்லை; திருக்குறளில் 'இடுக்கண்கால் கொன்றிட வீழுமடுத்தூன்று நல்லாளிலாத குடி' [குறள்—1030] என்ற விடத்து **ஆள்** என்பதற்கு மகன் என்றே பரிமேலழகர் முதலாயினோர் பொருள் கூறியிருத்தலால் 'ஆளாவுன்னை' என்ற பாடத்தையே மாமுனிகளும் கொண்டருளினர் என்னக் குறையில்லை.

அன்பா!, அம்மா!, அய்யா!, அப்பா!, அரம்பா!, அரட்டா!, ஆயா!, அத்தா! என்ற விடங்களுக்கு விளியாகவே ஸ்பஷ்டமாக வியாக்கியானமருளின மாமுனிகள் இவ்விடத்தும் அங்ஙனமே விளியாக உரைத்தருள வேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் உரைத்தருளாதது கொண்டும் **காளாய்!** என்கிற பாடம் மாமுனிகளின் காலத்தில் இருக்கவேயில்லை யென்று கூறத்தகும்.

மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் **காளாய்** என்கிற பாடத்திற்கே இணங்குகின்றது என்று சிலர் பிடிவாதமாகக் கூறவுங் கேட்டிருக்கின்றேன். இதற்கு அடியேனது ஒரு சிறு விண்ணப்

பத்தை மஹான்கள் நோக்கியருளவேணும். மணவாள மாமுனிகளைப் போன்ற பரமஸாத்விகரும் ப்ராமாணிகரும் [illegible] [illegible]. அவருடைய காலத்தில் பெரியோர்களாயுள்ளவர்கள் எதை எவ்விதமாக அநுஸந்தானம் செய்து வந்தார்களோ அதை அவ்விதமாகவே கொள்வதில் விசேஷமான பாதகம் இல்லாதவளவில் அப்படியே கொள்வது மாமுனிகளின் இயல்பு. அக்காலத்தில் சில (அல்லது, பல) பெரியோர்கள் **காளாய்** என்று ஓதி வந்திருக்கலாம்; அதில் மோனையின்பம் குன்றுகிறது என்கிற அநுபபத்தி தவிர வேறொன்றுமில்லாமையாலே பெரியோர்கள் கொண்ட அந்தப் பாடத்தை நாம் மறுப்பதேன்? என்றே மாமுனிகள் திருவுள்ளம் பற்றுமவர். இத்தகைய வொரு மஹா குணம் மாமுனிகட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் அமைவதரிது. இதற்கு ஒரு நிதர்சநம் காட்டுகிறேன், காண்மின் ;—

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் முதல் ப்ரகரணத்தில் [சூர்ணிகை—55.] "ஜ்ஞாநியில் தேற்றிற்று வர்ணிக்கும் [illegible] [illegible] என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற மாமுனிகள் "மதிஸ் என்கிற விது நினைவென்றே இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும்; மதமென்றே நினைவுக்கு வாசகம்; மதிஸ் என்கிற விதுவும் நினைவுக்கு வாசகமாக வந்த விடங்களிலே கண்டு கொள்வது." என்றருளிச் செய்துளர். இங்கு மாமுனிகளின் [illegible] ஆராயு மளவில் உள்ள முருகாநிற்கின்றது.

இங்கு என்ன விஷயமென்றால், "[illegible]" என்கிற ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகத்தில் [illegible] என்பதையே விஷய வாக்யமாகக் கொண்டு மூலம் அவதரித்திருக்கின்றது. [illegible] என்பதற்கு [illegible] என்று பொருள். "[illegible]" என்கிற அமரகோச வசனமும் ப்ரஸித்தம். [illegible] மான [illegible] மே அபிப்ராய வாசகமாகும். ஆசார்ய ஹ்ருதயகாரர் விஷய வாக்யமாகக் கொண்ட ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகத்திலும் [illegible] மான [illegible] மே யுள்ளது; [illegible] மான [illegible] மில்லை. ஆதலால் "[illegible] மதமும்" என்றே மூலம் அவதரித்திருக்க வுரியது. '[illegible]' என்றிருப்பது

பொருந்த வழி யில்லை. மேல் நான்காவது ப்ரகரணத்தில் "ஹக்தி ஹ-ஹைஹ மாகவும்" என்றிருக்கவேண்டிய ஸ்ரீ ஸூக்தி "ஹக்தி ஹ-ஹாஹ மாகவும்" என்றிருந்ததை நோக்கின மாமுனிகள் அங்கு வியாக்கியானத்தில் "ஸமாஸத்தில் ஹ-ஹைஹ மென்றே ஆகுமாதலால் ஹ-ஹாஹ மென்று வாஃஹூநத்தாலே வந்த தத்தனை" என்றருளிச்செய்தாப்போலே இங்கும் "ஊஜ-மும் என்றிருக்கவேண்டுவது ஊஜஸ்ஸ-ம் என்றிருப்பது வாஃஹூநத் தாலே வந்ததத்தனை" என்றருளிச் செய்ய ப்ராப்தமா யிருந்தும், தமக்குப் பூஜ்யரான ஜநந்யாசார்யர் இட்ட வியாக்கியானத்தில் "ஊஜஸ்ஸ- என்றது நினை வென்றபடி." என்றெழுதி யிருக்கக் கண்டருளினமையால் அதனை மறுத்துரைக்கத் திருவுள்ள மில்லாமல் வெகு அழகாக அருளிச் செய்துவைத்தார்.

வஸ்துத: "வதா-ஃபூ-வன் ஊஜஸ்ஸ-ம்" என்கிற மூலம் பொருந்துவதற்குச் சிறிதேனும் உபபத்தி யுண்டா வென்று அறிஞர்கள் ஆராய்ந்தருள வேணும். உக்திதோறும் ஹாோண ஹுதூ ஹிஜூாவ-ந வ-ஹவ-ூகமாகவே அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் * ஃஹூஜாஹெவ * என்கிற பிரமாணத்தையே கொண்டு அருளிச்செய்த வில்விடத்தில் "ஊஜஸ்ஸ-ம்" என்று மூலகாரர் அருளிச்செய்தாரென்று கனவிலும் க்ருத அவகாமமில்லை. எந்தக் காரணத்தாலோ ஜநந்யாசார்யர் "ஊஜஸ்ஸ-ம்" என்று பாடங்கொண்டார். அது அநுபபந்நம் என்று மாமுனிகள் தாம் கருதியதை ஒருவாறு காட்டியருளியும், பெரியவருடைய பாடத்தை மறுத்துரைப்பதில் நமக் கதிகாரமில்லை யென்று ஹாோணிகக்வஹஃகோஷெயினால் "ஊஜஸ்ஸ-ம்" என்கிற பாடத்தையே கொண்டு வியாக்கியானித்தருளினார்.

ஸர்வாத்மநா அஸம்பத்தமான பாடத்தை மஹாசார்யரான மாமுனிகள் ஆதரிக்கலாமோ வென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்கே ஒரு நுட்பமுண்டு: கேண்மின்; பாணிநீயத்தில் "ஊஜவொ ஸிஃபூதம் 4-4-93." என்பது ஒரு (அஷ்டாத்யாயீ) ஸூத்ரம். அதற்கு ஸித்தாந்த கௌமுதி "ஊஜஸாஸிஃபூதழ ஊஜவு)ழ; உஜ்யாகூ தஃதூ)ய-ூ ஃ." என்றுள்ளது. அங்கு தத்வபோதினியில் கஹிவூாயாய-ூத்தில் ஸகாராஜமான ஊஜஃஸூமும் உண்

டென்று காட்டப்பட்டுளது. ஸவஹூ, கஹிவூாயாய-ூச்தில் ஊஜஃஸூமும் ஸர்வாத்மநா ஸம்பாவித மன்றாகையால் பெரியோர் கொண்ட [கயஜூிக உவவஹூ மாகக்கூடிய] பாடத்தை நாம் மறுக்க வேண்டா என்றுமாமுனிகள் கொண்டது அவருடைய ஸவ-ூஜூகூத்தையும் ஹாோணிக தஃகூத்தையும் ஸாஹூஸஹீர-கூத்தையும் நன்கு காட்டிநிற்கின்றது. "ஹக்திஹ-ஹாஹமும்" என்கிற பாடம் இங்ஙனம் கயஃஹிஜவி உபபந்நமாகக் கூடியதன்றாதலால் அதனை மறுக்க வேண்டியது அவர்ஜநீயம் என்று கொண்டார். மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்கு வெகுநுட்பமாகக் காணத்தக்கதன்றோ.

இவ்வளவு கம்பீரமான திருவுள்ளங்கொண்ட மணவாள மாமுனிகளின் இயல்பை நோக்குங்கால் ஹூஃகூதஸ்தலத்தில், **காளாய்!** என்ற பாடத்தையே கொண்டு அவர் வியாக்கியான மருளினர் என்று கொண்டாலும் அவருடைய குணவிசேஷத்திற்கே நாம் உருகவேண்டிற்றாகுமத்தனை. இங்கு எத்தகைய பாடம் ஆழ்வார் திருவாக்கில் அவதரித்திருக்குமென்பதை மாத்திரம் அறிஞர்கள் ஆராயவேணும். "நந்தன் காளாய்" என்ற பாடந்தான் அடியேன் ஓதுவதும் ஓதுவிப்பதும். ஔஷிதூ விஃஹ-ூ மாத்திரத்திற்கே புகுந்ததிங்கு.

ஹூஸஃமாக மற்றொருவிஷயமும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (3-7-7) "பேசவும்" என்ற பாசுரத்தில் "பேசவுந் தெரியாத" என்ற பாடமே வியாக்கியானப் பதிப்புகளெல்லாவற்றிலும் மூலப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலும் காண்கிறது. இங்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் மேலெழ நோக்கப்படினும் "பேசவும் தரியாத" என்கிறபாடம் "தெரியாத" என்று, சுவைதெரியாதவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு எங்கும் பரவலுற்றதென்று நன்குவிளங்கும். இங்கு வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் வருமாறு:—"ஒரு வார்த்தை சொல்லப் பொறாத ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய. அதாவது—தன்னுடைய ஆசாரத்தால் ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஒரு நழுவுதல் வாராதபடி வர்த்திக்குமளவன்றிக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒருவார்த்தை சொல்லிலும் அது பொறாமல் மாந்தும்படியான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளென்கை." என்றும்.

தரியாத என்றது யரியாத என்றபடி. தன்னைப்பற்றிப் பிறர் அவத்யமாகப் பேசினால் அதை ஸஹித்திருக்க மாட்டாத என்ற வாறு.

ஆங்காங்கு வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளை மிக ஊன்றி நோக்குமிடத்து மூலத்தில் சிறிது சிறிதாக நேர்ந்த பிறழ்வுகள் பலவுள்ளனவாகத் தெரிகின்றது. அவற்றுள் கீழே காட்டியது ஒன்று. மற்றொன்றும் காட்டுவோம்; "மரவடியைத் தம்பிக்கு" என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தின் மூன்றாமடியில் "திருமங்கை மலர்க் கண்ணுங்காட்டி நின்ற" என்றே எல்லாப் பதிப்புகளிலும் காண்கிறது. யாவருடையவும் உச்சாரணமும் இங்ஙனே தானுள்ளது. இங்கு வியாக்கியானத்தில்—"பெரிய பிராட்டியாருடைய **விகஸிதமான** திருக்கண்களின் நிறத்தையும்" என்கிற ஸூக்தி யுள்ளது. 'மலர்போன்ற திருக்கண்' என்று உவமைத்தொகை யாகப் பொருள் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்குமாயின் "மலர்க் கண்" என்று ககரவொற்று மிக்க பாடம் பொருந்தும்; அங்ஙனன்றியே "விகஸிதமான திருக்கண்" என்கையாலே வினைத் தொகையாகவே கொண்டருளினார் என்பது தெற்றென விளங்கிற்று. அதற்குச் சேர "மலர்கண்" என்று ககரவொற்று மிகாத பாடமேயுக்தம். அதற்கு மேற் பாசுரமான *தன்னடியார் திறத்தகத்திலும் மூன்றாமடியில் "மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி" என்றவிடத்தும் 'மலர்கண்' என்று இயல்பான பாடமே வியாக் கியானத்திற்கு இணங்கும்.

ப்ரபத்தி தத்வம்

[ஸ்ரீ. உ. வே. திருமழிசை கோயில் கந்தாடை அப்பனய்யன் ராமானுஜா சாரியர்.]

உத்தமாதிகாரிக்கு ஶரணவரணம் என்கிற ப்ரபத்தி உபாய மன்று. ஶரணவரணமாவது எம்பெருமானையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை; எம்பெருமானைக் குறித்து, நீயே உபாயமாக வேணும் என்கிற ப்ரார்த்தனையை உட்கொண்ட அத்யவஸாய விஶேஷம். ஸகலஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாயுள்ளது. பகவதுபாயபாவத்திற்கு ப்ரமாணங்களை, ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும் ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களிலும் காணலாம்.

(ஶ்ருதி) 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ நமேதயா நப ஹுநா ஶ்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேநலப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்,' 'தமக்ரதும் பஶ்யதி வீத ஶோகோ தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீஶம்' இவை முதலான அநேக வாக்கியங்கள் உள்ளன. இங்கு எடுத்த ஶ்ருதிகளுக்கு அர்த்தம், "பரமாத்மா, ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்களாலே, அடைய முடியாதவன். எந்த சேதநனை இந்தப் பரமாத்மா வரிக் கின்றானோ அந்தச் சேதநனாலே பரமாத்மா லபிக்கப்படுமவன்," "உபாயாந்தரங்களாலே ஸாதிக்கமுடியாத நியந்தாவான அந்த எம்பெருமானை அந்த எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷத்தாலே ஶோக மற்றவனாய் சேதநன் காண்கிறான்." கீழ்காட்டப்பட்ட இவ்விரண்டு ஶ்ருதிகள் உபாயாந்தர நிஷேத பூர்வகமாக பக வதுபாயபாவத்தை வெளியிட்டன விறே.

(ஸ்ம்ருதி) அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷால் லக்ஷ்மீ பதி: ஸ்வயம்,' 'விஷ்ணு போதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பரா யணம்', 'த்வாமேவஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:,' 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி யாசதே! அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத்வ்ரதம் மம!!,' 'உத்தரிஷ்யாம்யஹம் தேவி ஸம்ஸாராத் ஸ்வய மேவ தாந்' இத்யாதி பலவசநங்கள் உள்ளன. இவைகள் எம்பெரு மானையே உபாயமாகவன்றோ காட்டுகின்றன. (ஆழ்வார்கள் பாசுரங்கள்) 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே ஶரணாகத்தந் தொழிந் தாய்' என்றும், 'நாகணை மிசை நம்பிரான் ஶரணே சரண் நமக்கு' என்றும், 'சரணமாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல் லாம்' என்றும் 'ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மை யாட்கொள்வான்' என்றும், நின் சரணல்லால் சரணில்லை' என் றும், இவை முதலான ஸ்ரீஸூக்திகள் பல வுள்ளன. இங்ஙனம், ப்ரமாணப்ரஸித்தமான நிரபேக்ஷோபாய பாவத்தையுடைய எம்பெருமானை உபாயமாகஸ்வீகரிக்கையாகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை. உபாயஸம்பந்த மன்றோ அது. உபாயஸம் பந்தத்திற்கு உபாயத்வ முண்டோ! தாருச்சேதநத்தில் (மரம் பிளப்பதில்) உபாய பூதமான பாசுவிற்கு (கோடாலிக்கு) அன்றோ உபாயத்வ முள்ளது. அதைப் பரிக்ரஹிப்பதற்கு (பிடிப்பதற்கு) உபாயத்வ முண்டோ!

மேலும், ஶரண வரணமாகிற ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் சொல்லி, அநேக ப்ரமாணங்களால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஹகவதுபாயத்வம் நழுவும். மேலும், எம்பெருமான் சேதநனை வரித்தலாகிய பாகதஸ்வீகார பலமான ப்ரப்த்திதான் பலரூபை யாகையாலே உபாயத்வமில்லை. ஹரந்யாஸ விஶிஷ்டமான ப்ரபத்தி உபாயமென்று கொள்ளில், உபாய ப்ரபத்திஹரம் சேதநன் தலையில் சுமக்கும்படி விழுவதால் ஹரந்யாஸ ஸ்வரூபமே ஸித்தியாது.

அநாதிஸித்தமான ஹகவான் உபாயமாகில், இன்னாள் வரையில் இச்சேதநனுக்கு ஹகவத் ப்ராப்தி வாராதொழிந்தது ஏனென்னில், இச்சேதநன் எம்பொருமானை உபாயமாக நினையாமையாலே. உபாயம் சேதநவஸ்துவாகில் அதை நினைத்தல் வேண்டும். அசேதநமாகில் பரிக்ரஹித்தல் வேண்டும். ப்ரக்ருதத்தில் சேதநவஸ்துவாகையாலே உபாயம், அதை உபாயமாக நினைத்தலே பகவத் ப்ராப்திக்குக் காரணம். இது வன்றியில் வேறு ஹேதுவும் உண்டு. தம்மைத்தாமே ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோம் என்கிற நினைவு, ஹகவத் ப்ராப்திக்கு விரோதியாகையாலே அந்நினைவினுடைய நிவ்ருத்தியும் வேணும் அந்நினைவு அநாதிகாலமாய் சேதநனிடத்தில் குடியிருப்பதினாலே ஸித்தோபாயம் காரியகரமாக வில்லை.

கிஞ்ச 'த்வாமேவஶரணம் ப்ராப்ய' என்றும், 'மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே' என்றும் 'மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ' என்றும் உள்ள இடங்களில் ஏகபத ஏவ காரங்கள் ப்ரபத்தியின் உபாயபாவத்தைக் கழித்தனவிறே. ஆக, உத்தமாதிகாரிக்கு ப்ரபத்தி உபாயமன்று என்பதற்கு ப்ரமாணங்களும் ந்யாயங்களும் காட்டப்பட்டன. இனி, மந்தாதிகாரிக்கு இது உபாயம் என்பதற்கு ப்ரமாணங்களும் பூர்வாசார்ய ஸம்மதியும் மேலே காட்டுகிறோம்.

விஹகேந்த்ர ஸம்ஹிதையில் 'மத்ஸ்வீகார ரூபாயா: ப்ரபத்தேரப்யுபாயதாம்! இச்சந்திகேசித் துர்தாந்தா: ஸந்தோ மாமேவமந்வதே||' என்றும் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில், ஶரண்யம் ஶரணம்ச த்வாம் ஆஹுர்திவ்யா மஹர்ஷய:' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவிறே. எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுமவர்களை 'ஸந்த:' என்றும் 'திவ்யா: மஹர்ஷய:' என்றும் உத்தமாதிகாரிகளாக் காட்டி, ப்ரப்த்தியை உபாயமாகப் பற்று[illegible] 'துர்தாந்தா:' என்று மந்தாதிகாரிகளாகச் சொல்

லிற்றிறே. இத்தால் ப்ரபத்தி அதிகாரி பேதத்தாலே இருவகைப்பட்டது என்பது காட்டப்பட்டது. ப்ரபத்தியின் இவ்விரண்டு யோசனைகளையும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றி, 'நிவேதய தமாம்' இத்யாதி ஶ்லோக வ்யாக்யானத்திலே 'மாம்-'ஆத்மாநம் ஸர்வதாரக்ஷ' என்று தொடங்கி, ஶரணாகதியினுடைய ஷட்ப்ரகாரமும் குறையாதபடி பண்ணின என்னை' என்றும், 'மாம்—'அஹமஸ்மி அபராதா நாம்' என்று தொடங்கி, த்வமேவோபாயஹூதோ மே ஹவேதி ப்ரார்த்தநாமதியையும் உடையனான என்னை' என்றும் அருளிச் செய்தாரிறே. ஶரணாகதியினுடைய ஷட்ப்ரகாரமும் என்றருளிச் செய்ததினால் ஸாயநப்ரபத்தியையும், த்வமேவோபாய ஹூதோ மே ஹவேதி ப்ரார்த்தநாமதி என்பதனால் எம்பெருமானுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வப்ரதர்ஶந பூர்வகமாக ப்ரபத்தியின் அநுபாயத்வத்தையும் வெளியிட்டாரிறே.

ஸ்ரீ நம்பிள்ளையும் உபாய பரிக்ரஹம், உபாயபுத்யாபண்ணும் ப்ரபத்தி, வரணதசை, ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம் என்று பேத நிர்தேஶம் பண்ணியருளினார். அழகிய மணவாளப் பெருமாள்நாயனாரும் 'ஹிதஹிததராப்யாம் ஹக்திப்ரபத்திப்யாம் விலக்ஷணோஹித தமோபாய: சரமஶ்லோகே ப்ரதிபாத்யதே' [பக்தி ப்ரபத்திகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணோபாயம் சரம ச்லோக ப்ரதிபாத்யமான எம்பெருமான் என்பது] ஸ்ரீலோகாசார்யரும் 'உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்' என்று மந்தாதிகாரிக்கு ப்ரபத்தி உபாயம் என்பதை அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீ நிகமாந்ததேஶிகனும் ஸ்ரீதேவநாயக பஞ்சாஶத் என்னும் க்ரந்தத்தில் 'நிஷ்கிஞ்சநத்வதநிநா விபுதேஶயந்ந்யஸ்த ஸ்வரக்ஷண ஹரஸ்தவ பாதபத்மே! நாநாவித ப்ரதிதயோக விஶேஷதந்யா: நார்ஹந்தி தஸ்யஶத கோடி தமாம்ஶக்ருத்யாம்||' இதற்கு அர்த்தம்: ஓ தேவ நாயகனே! உபாயாந்தரமில்லாமையை தனமாக வுடையவனான எந்த சேதநனாலே, உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளிலே, ஸ்வரக்ஷணஹரமானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த சேதநனுடைய நூறு கோடியின் ஒரு அம்ஶத்தின் க்ருத்யத்தையும் நாநாவிதமாய், ப்ரஸித்தமாயுள்ள யோக விஶேஷங்களை தனமாகவுடையவர்கள் அடைவதற்குரியவர்களல்லர். இதனால், உபாயாந்தரமில்லாமையும், எம்பெரு

மாஜனயே உபாயமாகப் பற்றினமையும் ஆகிய இவ்விரண்டுமுடைய ஒரு அதிகாரி விஶேஷத்தை பூர்வார்த்தத்தில் காட்டி, உத்தரார்த்தத்தில், இவ்வதிகாரியைவிட உபாயாந்தர நிஷ்டனை அதிகாரி அநேக மடங்கு தாழ்ச்சிபெற்றவன் என்கிற தாத்பர்யத்தை வெளியிட்டாரிறே. இப்படி ஸ்ரீ தேஶிகன் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன. விரிவுக்கு வெருவி அவற்றை இங்கு எழுதிற்றிலோம். ஆக, பூர்வாசார்யகள் எல்லோரும் ஏககண்டராய் அதிகாரி பேதத்தையும் அதனடியாக ப்ரபத்தியோஜநா பேதத்தையும் திருவுள்ளம் பற்றி யிருக்க, அவர்களில் சில ஆசார்யர்களை மாத்திரம் தாழ்வாகச் சொல்லுவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமற்றதாகும். ஆக ப்ரமாண உபபத்தி ஸம்ப்ரதாயங்களாலே விலக்ஷணதிகாரிக்கு ப்ரபத்தி, உபாயமன்று என்பது ஸுஸ்திதம்.

பகுதி விகுதி ப்ரணவம்

ஸ்ரீமான். C. நரஸிம்மாசாரியர், அட்வகேட், திருவல்லிக்கேணி.

திருவாய்மொழி உத்கீதஸாமஸாரம் என்று நம்பூர் வாசாரியர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். ஏனெனில், அது "உயர் வற" என்று "உ" காரத்தில் ஆரம்பித்து "உயர்ந்தே" என்று "த" காரத்தில் முடிவு பெறுகிறது என்பர்கள். அன்றியும், அப்பிரபந்தத்தின் உபக்ரம உபஸம்ஹார அக்ஷரங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தைப் பார்த்தால் அது தர்மவீர்யஜ் ஞானத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான ரிஷிகளும் அறியாத பரமரஹஸ்யமான வேதாந்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், திருவாய்மொழியின் முதல் பாசுரம்.

"உயர்வற உயர்நலமுடையவன் எவன் அவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் எவன் அவன்
அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி எவன் அவன்
துயர்அறு சுடரடி தொழுது எழு என் மனனே"

என்பதில் முதல் மூன்று பாதங்களின் முதல் அக்ஷரங்கள் "உ", "ம", "அ" என்பனவாம். அதாவது, "ஓம்" என்னும் ப்ரணவத்தில் அடங்கிய அகார, உகார, மகாரங்களை வரிசைமாற்றி;

உகாரத்தை முதலில் சொல்லி, பின்பு மகார, அகாரங்களைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆசார்ய ஹ்ருதயக்காரர், இதையே "உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி" என்று அருளிச் செய்தார்.

கடைசி பாசுரமான,

"அவா வறச்சூழ் அரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவா வற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்
அவா விலந்தாதிக ளாலிவை யாயிரமும் முடிந்த
அவா வில் அந்தாதிப் பத்தறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே.

என்பதில் நான்கு பாதங்களின் முதல் அக்ஷரம் "அ"காரமாகவே நிற்கிறது. ஏனெனில்,

"யோ வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேதாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித:
தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஶ்வர:"

என்பது வேதாந்தவாக்யம். இதன் பொருள் எந்த ஸ்வரமானது வேதத்தின் அடியிலும் முடியிலும் அடைவே சொல்லப்பட்டும் ப்ரதிஷ்டிதமாயு மிரா நிற்கின்றதோ! அந்த ஸ்வரம் தன்னுடைய ப்ருக்ருதியான அகாரத்தில் லயமடையா நின்ற அந்த ப்ரணவத்திற்கு யாவனொருவன் வாச்யனோ! அவன் மஹேஶ்வரன் என்பதாம். ஆகையால் 'ஓம்' என்னும் அக்ஷரம் விக்ருதி ப்ரணவம் என்றும் அதின் ப்ரக்ருதி 'அ' என்றும் பெரியோர்கள்பரிஷ்கரிப்பர்கள். 'அக்ஷராணாம் அகாரோஸ்மி'' என்கிற பகவத்வாக்யமும் "எழுத்தெல்லாம் அகரமுதல" என்கிற வள்ளுவர் வாய்மொழியும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன. ஆழ்வார் தானுந்தன்மையில் "ஓம்" என்று ஆரம்பித்து "உன்னோடு என்னை உயிர்வேறின்றி ஒன்றுகவே" என்னும் ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தவாறே "அ" என்னும் ப்ரக்ருதி ப்ரணவத்தில் தம் பிரபந்தத்தை முடித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். வேதத்தை "ஓம்" என்று ஆரம்பித்து "ஓம்" என்றே முடிப்பது போலன்றியே ஆழ்வார் "ஓம்" என உபக்ரமித்து "அ" என்பதில் உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார். தமிழர் இதைப் பகுதி விகுதிப்ரணவம் என்பர்கள். இதுதான் ஸகல வேதாந்தார்த்த ஸாரமாயும் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமாயும் இருக்கும்.

(தொடரும்.)

பஞ்சாங்கம்—மார்ச்சுமீ

இங்கி.	தமிழ்	வாரம்	திதி	நட்சத்திரம்	யோகம்	கரணம்
			நா.வி.	நா.வி.	நா.வி.	நா.வி.
மார்ச்சு 1	கஅ	செவ்	சது 12-56	அவி 19-53	சிவ 31-39	சகு 12-56
2	ககூ	புதன்	● அ 14-1	சத 22-16	சித் 29-21	நாக 14-1
3	உ0	வியா	பிர 13-48	பூரட் 23-25	சாத் 26-3	பவ 13-48
4	உக	வெள்	துதி 12-21	உத் 23-21	சுப 21-48	கௌ 12-21
5	உஉ	சனி	திரு 9-46	ரேவ 22-12	சுப் 16-40	கர 9-46
6	உங	ஞா	சது 6-10	அசு 20-6	பிரா 10-45	பத் 6-10
7	உச	திங்	பஞ் 1-45	பர 17-14	மா 4-12	வை 52-55
8	உரு	செவ்	சப் 51-2	கி ✻ 13-46	விஷ் 49-35	கர 22-58
9	உசு	புதன்	அஷ் 45-12	ரோ 9-56	பிரீ 41-57	பத் 18-7
10	உஎ	வியா	நவ 39-56	மிரு 5-49	ஆயு 34-13	பால 12-34
11	உஅ	வெள்	தச 33-34	திரு 1-46	சௌ 26-36	தை 6-45
12	உகூ	சனி	ஏகா 27-5	பூச 54-29	சோ 19-10	பத் 27-5
13	ங0	ஞா	துவா 23-4	ஆயி 51-30	அதி 12-4	பால 23.4
14	பங்குனி க	திங்	திர 18-47	மக 49-22	சுக 5-32	தை 18-47
15	உ	செவ்	சது 15-20	பூர 48-12	சூல 54-35	வணி 15-20
16	ங	புதன்	○ 12-59	உத் 48-5	கண் 50-22	பவ 12 59
17	ச	வியா	பிர 11-43	அஸ் 49-13	விர் 47-12	கௌ 11-48
18	ரு	வெள்	துதி 11-43	சித் 51-34	துரு 45-0	கர 11-43
19	சு	சனி	திரு 13-1	சுவா 55-5	வியா 43-48	பத் 13-1
20	எ	ஞா	சது 15-31	விசா 59-46	ஹர் 43-29	பால 15-31
21	அ	திங்	பஞ் 19-9	அனு 60-0	வஜ் 43-57	தை 19-9
22	கூ	செவ்	சஷ் 23-36	அனு 5-28	சித் 44-56	வணி 23-36
23	க0	புதன்	சப் 28-38	கேட் 11-39	விய 46 18	பவ 28-38
24	கக	வியா	அஷ் 33-45	மூல 18-21	வரி 47-38	பால 0-11
25	கஉ	வெள்	நவ 38-41	பூரா 24-19	பரி 48-49	தை 6-13
26	கங	சனி	தச 42-59	உத் 30-6	சிவ 49-23	வணி 10-50
27	கச	ஞா	ஏகா 46-20	சிர 35-1	சித் 49-16	பவ 14-39
28	கரு	திங்	துவா 48-36	அவி 38-54	சாத் 48-17	கௌ 17-28
29	கசு	செவ்	திர 49-21	சத 41-39	சுப 46-20	கர 19-58
30	கஎ	புதன்	சது 49-20	பூரட 48 4	சுப 48-22	பத் 19-19
31	கஅ	வியா	● அ 47-48	உத் 48-15	பிரா 49-8	சது 18-31

குறிப்புகள் :— மாசிமீ 18உ (1—3—38) அமாவாஸ்யை திருவல்லிக்கேணித் தெப்ப உத்ஸவம். 25உ (8—3—38) ஸ்ரீரங்கம் ஆதி ப்ரஹ்மோத்ஸவ ஆரம்பம். 26உ (9—3—38) திருக்கச்சிநம்பிகள் சாற்றுமுறை. 28உ (11—3—38) குலசேகராழ்வார் தென்னேரி தெப்பம். 29உ (12—3—38) திருநாராயணபுரம் வைரமுடி. பங்குனிமீ 3உ (16—3—38) பங்குனி உத்திரம், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் திருக்கல்யாணம். 7உ (20—3—38) ராஜமன்னார் கோவில் உத்ஸவ ஆரம்பம்.

॥ चण्डालजातिनिर्णयः ॥

चण्डालजातिर्ब्राह्मणादिजातिवत् किं भगवतैव परमपुरुषेण सृष्टा ? आहोस्वित् जातिसाङ्कर्यनिबन्धनसङ्केतसिद्धा वा ? इति द्वेधा विकल्प्य, नैषा भगवता सृष्टा, अपि तु वर्णसाङ्कर्यतः पश्चादेव सिद्धेति सिद्धान्तयामासुः पण्डिताः ।

इदमेकं सुदृढमवधेयम् । अनुलोमप्रतिलोमवर्णसांकर्यतः केचन जायन्ते इति, तएव चण्डालादयः इति च यदुच्यते तत्रेदमालोचनोयम् । भगवत्संकल्पमन्तरेण सांकर्यमात्रादेव किं कोपि जन्तुर्जायेत ? । नैवजायेत । सर्वत्रापि भगवत्संकल्पस्यैव प्राधान्यमवश्याभ्युपेयम् । एवं च सति तेनैव भगवत्संकल्पेन अनादिसिद्धेन चिरन्तनचाण्डालजातिसृष्टि सद्भाववार्ता न कथंचिदपि निरासार्हा इति ।

अत्रेदमस्माकं विवक्षितम् । नैष पण्डितैः कृतः निर्णयो भगवतीं श्रुतिं वा प्रत्यक्षप्रमाणं वा युक्तिं वाऽप्यनुरुन्धे !

अपौरुषेयी नित्यनिरवद्या च भगवती श्रुतिः "तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशोह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन् ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वा, अथ य इह कपूयचरणा आभ्याशोह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वा" इति प्रतिपादयतीति विदन्ति नाम सर्वे वैदिकाः । अत्र च ब्राह्मणादियोनिनिर्विशेषं चण्डालयोनेरप्युपादानं न खलु निह्नोतुं शक्यम् । सति चैवं, ब्राह्मणादियोनिरेव भगवता सृज्यते स्म, न पुनश्चण्डालयोनिरिति कथनं कथन्नाम उदाहृतश्रुत्यनुगृहीतं भवितुमर्हतीति भावुकैर्विभावनोयम् ।

अपि च, ये खल्विदानीं ब्राह्मणादोनामग्रहारान्तः भगवन्मन्दिरान्तश्च प्रवेशविधुराः ग्रामबाह्यवाटिकासु निवसन्ति चण्डालपदव्यपदेश्यास्सन्तः, एते तावदनादेः कालादेवमेव पारम्पर्येण परिदृश्यन्त इति प्रत्यक्षविरुद्धश्चापि भवति स निर्णयः । 'यथा हि मनुराह, तथा ब्राह्मणललनासु वृषलैः प्रजनिता एवैते' इति कथनं च न न्याय्यम् । चण्डालस्त्रीषु चण्डालैः प्रजनिता एव खल्वेते ।

अथोच्येत—बहोः किल कालात् पूर्वं कदाचित् विप्रवनितासु वृषलैः प्रजनिता अभवन् ये, ते तावत्तदा चण्डाला इति पृथक्कृता अभूवन्। तथाविधानामेव परम्परायां ये समागताः, त एवेदानीं चण्डाला इति व्यवह्रियन्ते, इति।

अत्रामी अनुयोगाः प्रादुर्भवन्ति। तथा नाम पृथक्करणं कस्मिन् काले समभवत्? के नाम तथा पृथक्कृतवन्तः? अधुनातनेऽपि काले एवंविधं साङ्कर्यं संभवितुमर्हत्येव खलु। संभूते चैवं, तथा नाम पृथक्कर्तुं प्रभविष्णवः केचन किमु सन्ति? 'विप्रवनितासु वृषलैस्समुत्पादिता एते' इति प्रतिपत्तुमिदानीम् अभ्युपायः कश्चिदस्ति वा? जातायामप्येतादृश्यां प्रतिपत्तौ, एते चण्डाला इति पृथक्करणं कस्यापि सुशकं भवति वा? यः कोपि पुमान् पृथक्कर्तुं प्रयतमानोऽपि किमेष सर्वजनाभ्युपेयवाग्भवेत्? इति। एवंविधा अनुयोगास्संवत्सरसहस्रेणापि न समधातुं शक्या इति बाढं ब्रूमः। ननु, मनोर्महर्षेर्वचनं सर्वैरवतंसनीयमेव खलु; तेन यदुक्तं तदेव खल्वस्माभिस्सिद्धान्तितमिति चेत्; अनादिनिधनायां भगवत्यां श्रुत्यां "चण्डालयोनिं वा" "वायवे चाण्डालम्" इत्यादिरूपा निर्देशास्तैरवधेया इति ब्रूमः।

उभयाविरुद्धां च गमनिकां वयमिह प्रदर्शयामः।

त्रिशङ्कुर्नाम महीपतिर्वसिष्ठपुत्राणां शापगिरा चण्डालतामवापेति श्रीरामायणादिषु ननु प्रथते। किमेतावता वक्तुं शक्यम् 'एवन्नाम आचार्यविमाननारूपमतिपातकं कृतवन्तो ये, त एव चण्डाला' इति। ततः प्रभृत्येव चण्डालजातेरुपक्रम इति वा।

'अतिपातकफलभूता या खल्वनादिसिद्धा चण्डालजातिरस्ति, तस्यां तव भवत्वन्ययः' इति खलु प्रकृते शापदातॄणामभिसन्धिरवसेयः।

अथ मनुमहर्षेरभिसन्धिरपि अनया दिशा निपुणैरवसेयः। जननीभावनार्हायां ब्राह्मणललनायां कामुकस्य वृषलस्य पातकमप्रमेयम्। एवं पुत्रभावनार्हे वृषले कामिन्या ब्राह्मण्याश्च पातकमनिर्वचनीयम्। अनयोरुभयोस्संगमेन जायमानस्य पुंसः पातकिता च मनसो न गोचरः। अत एव तं चण्डालपदव्यपदेश्यमाह भगवान्मनुरिति विवेकिनः प्रभवन्ति प्रतिपत्तुम्। वास्तविकचण्डालजातेरत्यन्ताभावः

कथमिव मनुमहर्षेरभिसन्धिगोचरो भवितुमर्हति? प्रमाणमूर्धन्यभूतश्रुतिविरोधेन मनुवचनस्यार्थनिर्वहणं कथमिव निरवद्यं भवेत्?

अथोच्येत—विप्रस्त्रीषु वृषलैरुत्पाद्यमाना अपि चण्डाला एव खलु। तादृशा अपि कतिपये भवितुमर्हन्त्येव हि। न खलु ते चण्डाला इति पृथक्कृताः प्रेक्ष्यन्ते; एवमेव जातिचण्डालानामपि माभूत् पृथक्करणम्—इति। अत्रोच्यते परोक्षार्थविज्ञानवैचक्षण्यविधुरा वयं प्रच्छन्नपातकरूपं तथाविधं साङ्कर्यं नैव ज्ञातुं शक्नुमः। प्रच्छन्नमपि कदाचित् प्राकाश्यं प्राप्नोतीत्यभ्युपगमेऽपि तथाविधपातकिनां निष्कासनमस्मादृशानां दुश्शकम्। परं तु, तथा नाम प्रजनिता जनाः प्रच्छन्नचण्डालाः स्थितवन्तः "क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु" इत्युक्तरीत्या सर्वशक्तेन भगवता सर्वजनवेद्यतया अतिपातफलभूतचण्डालयोनिषु प्रवेशितास्तत एव प्रसूताश्च सन्तः पृथक्कृता एवाभूवन् इत्यत्र न कोपि संशयः। अत एव चिरात् तेऽपि पृथगेव वर्तन्ते।

एतदुक्तं भवति। मनुमहर्षिप्रोक्तानां चण्डालानामस्मादृशैः पृथक्कर्तुमशक्यत्वेऽपि, विश्वसृड्भगवान् तान् स्वयं सर्वजननिष्कासनीयजातिषु जनयतीति सिद्धमिति। केषांचित्पापिनां चण्डालादिनीचजातिप्रवेशनवदेव केषांचित्सुकृतिनां महानुभावानां ब्राह्मणादियोनिप्रवेशनद्वारा समुत्कर्षणमपि तस्मिन्नेव परमात्मन्यायतते। नीचजातीयानामपि सतां केषांचित् तस्मिन्नेव जन्मानि समुत्कर्षणमपि स्वतन्त्रेच्छभगवदधिकारसिद्धम्। ब्राह्मणादियोनिषु प्रजननद्वारा समुत्कर्षसंपादनं तु शास्त्रप्रमाणैकनिर्धार्यम्। निहीनानां तस्मिन्नेव जन्मनि समुत्कर्षणमित्येतत्तु श्रीमन्मुनिवाहनयोगिप्रभृतिमहानुभावचरितमुखेन परं सुगमम्। तादृशानां विशिष्टाधिकारिणामुदाहरणम् इदानींतनपरिष्कारकंमन्यानां सर्वथाऽपि निष्फलमिति सनातनधर्मविजयध्वजे स्पष्टमुपपादितमस्माभिरेव।

इदमत्र निष्कृष्टं भवति। ब्राह्मणादिजातिनिर्विशेषं चण्डालजातेरपि अनादेरेव कालादनुवृत्तिनिर्धारणमव्याघातम्। अतिपातककर्तारः, तज्जाश्च चण्डाला भवन्ति—इत्यवधारणमेव सर्वप्रमाणगणैस्सामरस्यमश्नुत इति।

श्रीरस्तु ।

॥ वेदवैभवम् ॥

[श्रीकाञ्ची उ. वे. प्र. अण्णङ्गराचार्याः]

॥ अपौरुषेयत्वादिनिरूपणम् ॥

भगवती श्रुतिर्हि सकलप्रमाणमूर्धन्या । सा चेयं श्रुतिः प्रतिप्रतिसञ्चरं भगवता परमेण पुंसा चतुर्मुखाय वेधसे उपदिश्यमाना, तेन च स्वशिष्येभ्यः प्रतिपाद्यमाना एवं शिष्यप्रशिष्यपारम्पर्येण अस्मादृशैः अधिगम्यत इति तत्त्वविदः प्रतियन्ति । प्रत्यक्षमनुमानं शब्द इति प्रमाणानि त्रीणि । तेषु च शब्दो द्विविधः लौकिको वैदिकश्चेति । अस्मदादिभिर्नवंनवमुच्चार्यमाणश्शब्दः लौकिक इति संशब्द्यते । वैदिकश्शब्दराशिरेव वेद इति व्यपदिश्यते ।

"प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न बुद्ध्यते यत्तं विदन्ति वेदेन तस्मात् वेदस्य वेदता ॥" इत्यामनन्ति महामुनयः । प्रत्यक्षानुमानाभ्यामनधिगम्यस्यार्थस्य अधिगमको वेद इति उक्तं भवति ।

सचायं वेदः अपौरुषेय इत्यनवद्यसंप्रदायः । पुरुषप्रणीतत्वं तावत् पौरुषेयत्वम् । अतथाविधत्वं अपौरुषेयत्वम् । त्रय्यास्तदिदमुपपाद्यते । कण्ठताल्वदन्तोष्ठाद्यवयवाभिघातजन्यो ध्वनिरेव हि शब्दः । एवंविधशब्दराशिरेव वेद इति तु सर्वविदितम् । एकैकोपि शब्दः पुरुषैरुच्चारितस्सन्नेव प्रादुर्भवतीति वक्तव्यतया वेदाख्यश्शब्दराशिरपि पुरुषप्रसूत एव सन् पौरुषेय एव भवितुमर्हति । कथमयमपौरुषेयो भवेदिति प्रत्यवस्थातुमस्त्यवकाशः ।

भावुकाः! इदं विमृश्यतां भवद्भिः । कालिदासप्रणीतरघुवंशकाव्ये * वागर्थाविवसंपृक्ताविति वाक्यमुपादीयताम् । एवं "इषेत्वोर्जे त्वा" इत्यसौ वैदिकमन्त्रविशेषोप्युपादीयताम् । उभयोरनयोः को विशेष इति विमृशेम । वागर्थाविवेत्यत्र वाक्, अर्थौ, इव, संपृक्तौ इति इमानि पदानि आनुपूर्व्या सन्ति संयोजितानि । एतानि कालिदासेन न स्वयं सृष्टानीति सर्वे विदन्ति । परंतु कविरयं स्वप्रचिकीर्षि-

तार्थप्रकाशनाय कानिचन पदानि स्वयं संग्रथितवान् इत्येतावती वस्तुस्थितिः। तथा चैतदुक्तं भवति । स्वतस्सिद्धानामेव पदानां ग्रथनमात्रं कवेः कर्म । एतावतैव तेषु तेषु ग्रन्थेषु तत्तत्कविकृतित्वव्यपदेशो भवतीति । एवं 'इषे त्वोर्जे त्वा' इत्येतन्मन्त्रघटकपदानां एवंविधया आनुपूर्व्या संयोजकः कः? इति विवेचनीयम् । यदि नाम कश्चन संयोजक उपलभ्येत तर्हि स एव वेदप्रणेतेति वक्तुं शक्येत ।

महाभारतश्रीरामायणादिग्रन्थानां व्यासप्राचेतसादयः प्रणेतार इति यथा वयं पारम्पर्येणानुसन्दध्महे, न तथा वेदप्रणेतारं कमपि पुमांसम् । न तावत् कस्मिन्नपि पुरातनेपि वा ग्रन्थे वेदप्रणेतुर्नामधेयमुल्लिखितमुत्पश्यामः । कर्णपरम्परयापि न शृणुमः । साधारणानां लघुतरग्रन्थानामपि कर्तृनामानि प्रथितान्येव सन्ति ; वेदराशिसमाख्यस्य भूयस्तमस्य प्रबन्धस्य वस्तुतो यदि कश्चन कर्ता वर्तेत तर्हि, नूनं तस्य नाम सुप्रथितमेव भवेत् । यतो नैवं, ततो न कोपि वेदकर्ता—इति समुचितमवधारणम् ।

ईश्वरोपि न वेदकर्ता ।

सृष्टेरुपक्रमे परमः पुमान् वेधसे वेदानुपदिशतीति खल्वभिधीयते ; सृष्टेः प्राग्वेदानामवस्थितिर्न खलु संभवितुमर्हति ; अतस्सर्वेश्वर एव वेदानां आदौ प्रणेता भवितुमर्हति इति काममभ्यूह्यते इति न वेदानामपौरुषेयत्वमिति केचिदाशङ्केरन् । अन्ये पुरुषा इव परमः पुरुषोपि न वेदप्रणेतेति सुदृढमास्थेयम् । अत्र च श्रीभाष्यकाराणामियं सूक्तिरवधेया—"एतदेव च वेदानामपौरुषेयत्वं नित्यत्वं च, यत् पूर्वपूर्वोच्चारणक्रमजनितसंस्कारविशेषेण तमेव क्रमविशेषं स्मृत्वा तेनैव क्रमेणोच्चार्यमाणत्वम् ।" इति ।

अत एव श्रीपराशरभट्टार्या अपि—

"संस्कारं प्रतिसञ्चरेषु निदधत्सर्गेषु तत्सारितं रूपं नाम च तत्तदर्हनिवहे व्याकृत्य रङ्गास्पद । सुप्तोद्बुद्धविरिञ्चपूर्वजनतामध्याप्य तत्तद्धितं शासनन्नस्मृतकर्तृकान् वहसि यद्वेदाः प्रमाणं ततः ॥" इति । सुप्तप्रबुद्धया उपाध्यायादयो

यथा वेदानुपदिशन्ति शिष्यततये, तथैव भगवानपि ब्रह्मणे—इत्येतावदेव वस्तुतत्वं निर्गलति ।

वेदो निर्दोषः

शब्दराशिरेव वेद इत्यभ्यधायि पुरस्तात् । शब्देषु च सदोषत्वं निर्दोषत्वं च व्यवह्रियते । अयथाभूतार्थबोधकत्वमेव शब्दानां दुष्टता । प्रत्येकशो नैकं पदं असाधुमर्थं बोधयितुमलं स्यात् । पदसमूहरूपं वाक्यमेव असन्तमर्थमवबोधयेत । इदं रजतमिति पदद्वयं गृह्यताम् । एतत्तु पृथक् न कमप्यसाधुमर्थं अवगमयेत् । परंतु शुक्तिं निर्दिश्य 'इदं रजतं' इति प्रतिपादिते दुष्टता जायते । वस्तुतो रजतत्वाभाववतो वस्तुनो रजतत्वेन प्रत्यायनादेव वाक्यस्य दोषयुक्तता भवति ।

अथेदं विमर्शनीयम् । कथमस्य वाक्यस्य दुष्टता? पदद्वयात्मकेऽस्मिन् वाक्ये को नाम दोषः? । कस्मिन् पदे दोषः?। न कस्मिन्नपि । इदमिति पदमप्यदुष्टम्, रजतमिति पदमप्यदुष्टम् । एवं च अदुष्टमिदं वाक्यं कथमिव दुष्टमर्थमवबोधयेत्? इति ।

अत्रेदमवगन्तव्यम् । भ्रमप्रमादविप्रलिप्सादयो दोषा जनिधर्मणामवर्जनीयाः । एषु भ्रमो द्विविधः । विशेष्य विषयको विशेषणविषयकश्चेति । स एव क्रमेण विपरीतज्ञानं अन्यथाज्ञानमिति च व्यपदिश्यते । वस्तुनो वस्त्वन्तरत्वेन ज्ञानं विपरीतज्ञानं, यथा शुक्तौ रजतबुद्धिः । शंखे पीतत्वज्ञानमन्यथाज्ञानम् । प्रमादो ह्यनवधानता । विप्रलिप्सा नाम वञ्चयितुमिच्छा । एवंविधाश्च दोषाः पुरुषेषु लब्धावकाशास्सन्तः तत्प्रयुज्यमानान् शब्दान् दोषयुक्तानाकलयन्ति । शुक्तिं दृष्ट्वा इदं रजतमिति प्रयुञ्जानस्य तदिदं वाक्यं वस्तुतः शब्ददोषविधुरमपि भ्रान्तिमूलकमित्यत्र न कोपि संदेहः । एतद्वाक्यश्रवणेन परेषां जायमाना प्रतीतिः अयथाभूतेत्यत्र च न विप्रतिपत्तिः । तथा च प्रयोक्तुः पुरुषस्य भ्रान्तिरेव शब्दे अप्रामाण्यमुद्भावयतीत्यवगतमासीत् ।

एवम्, रज्जुं रज्जुत्वेनैव जानन्नपि कश्चन पुमान् प्रमादेन 'अयं सर्पः' इति व्यवहरति । इदमपि वाक्यं प्रमादमूलकत्वादेव अयथार्थज्ञानजनकं सत्

अप्रमाणं भवति । अन्यः कोपि रज्जुं रज्जुतयेव विदन्नपि परप्रतारणार्थं 'अत्रायं सर्पः' इति कथयति । इदमपि वाक्यं विप्रलिप्सामूलकत्वादेव अयथार्थज्ञानकारणं सत् अप्रमाणं भवति । एवंच तत्तत्पुरुषनिष्ठभ्रमप्रमादविप्रलिप्सादिदोषा एव शब्दाप्रामाण्यहेतवो भवन्तीति, न पुनश्शब्देषु स्वभावतो दोषास्सन्तीति च फलितम् ।

एवन्नाम पुरुषदोषैरप्रमाणतां भजमानाश्शब्दाः के? इति विमर्शे, स्वबुबोधयिषितार्थबोधनाय तैस्तैः पुरुषैः स्वच्छन्दतस्संग्रथ्य प्रयुज्यमानाः शब्दा एव । वेदाख्यः शब्दराशिस्तु न केनापि पुरुषेण संग्रथित इति नित्य इति च प्रागेवोपपादनात् पुरुषदोषमूलकदोषभागिता न तस्येति सुगममिदम् । अत एव वेदो निर्दोषः । अविच्छिन्नपरम्परागतश्च वेदः । स्मृतीतिहासपुराणाख्या अन्ये उच्चावचा अपि प्रबन्धास्सन्ति शतशः । परंतु न ते वेदवत् अनादेः कालात् शिष्यप्रशिष्यपरम्परया अविच्छेदतोऽधीयन्ते । ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यैरवश्यमेव स्वाध्यायोऽध्येतव्यः, स च आचार्योच्चारणानूच्चारणरूपत एवाध्येतव्यः इति नियमो जागर्ति । नियमोल्लङ्घने प्रायश्चित्तविधानमपि श्रूयते । अत एव अनादेः कालात्सर्वत्राप्यैकरूप्येणाधीयमानो वेदराशिः सर्वप्रमाणमूर्धन्यतामश्नुते । इति सर्वं समञ्जसम् ।

श्लो ॥ अपौरुषेयी नित्या च निर्दोषा महिता श्रुतिः ।
सर्वप्रमाणमूर्धन्येत्येवमत्रोपपादितम् ॥

१९९३१४

வர்த்தமானங்கள்

சதாபிஷேகச்சாந்தர்.

(பந்தல்குடி பாரத்வாஜ மாடபூசி ரெ. திருமலை ஐயங்கார், தமிழ் வித்வான், காரியதரிசி, திருவல்லிக்கேணித் தமிழ்ச்சங்கம்.)

அறத்தின்மூர்த்தி அறந்தலை நிறுத்த அவதரித்த அந்தமில் அழகனான் இராகவன். இவ்விராமபிரான் பெற்றோர் சொற்படி நடத்தல் முதலிய சாமான்ய தர்மத்தையும், அடைக்கலம் புகுந்தோரை எவ்வாற்றானும் காத்தல் என்ற விசேஷ தர்மத்தையும் இந்நிலவுலகில் நிலைநாட்டினான். அவன் கருணைவள்ளல். உலகம் புகழும் சரணாகதியை ஓரான்வழியாகப் பரிபாலித்து வருபவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசாரியர்களே. இவர்களில் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஸ்ரீ அழகிய சிங்

கர்கள் முதலாவர். தற்போது இவ்வாஸ்தானத்தில் மூர்த்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ம சடகோபயதீந்த்ர மஹாதேசிகரது சதாபிஷேக மஹோற்சவக் கொண்டாட்டம் சமீபத்தில் ஸ்ரீரங்கம் தசாவதாரன் ஸந்நிதியில் வெகு விமரிசையாய் நடந்தது.

இம்மடத்து ஸ்ரீஅழகிய சிங்கர்களுள் இவரொருவரே இம்மஹோத்ஸவம் கண்டருளியவர். இவரது ஞானம், அநுட்டானம், சிஷ்யபரிபாலனம் மிகவும் கொண்டாடத் தக்கன. இவர் நன்னெஞ்சர்; ஆசார்ய பக்தி மிகுந்தவர்; அரிமுகனே அனைத்தும் என அறிந்து அறிவுறுத்தும் அந்தணாளர்; இன்சொல்லர்; ஈத்துவக்கும் பெற்றியர்; திருவரங்கச் செல்வனிடம் இணையாத அன்பு பூண்டவர்; திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்கட்குப் பலபல ஆபரணம் ஸமர்ப்பித்து மகிழ்ந்தவர்; மடத்து ஆந்தனையை விருத்தி பண்ணுகிறவர்; உலக ஹிதத்தையே நாடுபவர்; ஸ்ரீபாடியம் முதலிய அரிய கிரந்தங்களை அறிவிலிகளும் உணருமாறு போதிக்கும் திறலுடையவர்; சாந்தமூர்த்தி; ஆருயிர்க்குற்றதுணை; பவசாகரத்தைக் கடத்தும் பண்பாளர்; அந்தமில் பேரின்பமளிக்கும் ஆரியவழகர்.

இச்சீரிய சிங்கர் அரோக திடகாத்ரராய் இன்னம் பல்லாண்டுகள் இவண் இருந்து எம்மனோரை அநுக்ரஹித்தருள்வாராக. பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்குக.

மதுரை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபை 6-ம் ௵ உத்ஸவம்.

நிகழும் ஈசுவர ௵ மாசி ௴ 7, 8, 9 (1938 பிப்ரவரி 18, 19, 20) வெள்ளி, சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் எம்பெருமான் திரு[illegible]யின் 6-வது வருஷோத்ஸவம் மதுரைத் தெற்கு சித்திரைவீதியிலிருக்கும் ஆயிரவைசிய காசுக்காரச் செட்டிப்பிள்ளைகளுக்குச் சொந்தமான வெள்ளியம்பல மண்டபத்தில் இனிது நடைபெற்றது. அப்பொழுது பாஷாகவிசேகரரும் ஸேதுஸம்ஸ்தானம் ஆஸ்தான வித்வானும் அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை ஆசிரியருமான ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான், ரா. ராகவய்யங்கார்ஸ்வாமி அக்ராஸனத்தில் ஸ்ரீமான்கள் உ. வே. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர், காரப்பங்காடு வெங்கடாசரிர்யர், முதலிய சிறந்த வித்வான்கள் அரிய பெரிய விஷயங்களைக் குறித்து உபந்யஸித்தார்கள். ஆஸ்திகர் அனைவரும் விஜயம் செய்து உத்ஸவத்தைச் சிறப்பிக்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

டி. எஸ். ராமஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட், பிரஸிடெண்டு.

எஸ். சுந்தரராஜ அய்யங்கார்,
வக்கீல், காரியதரிசி.

GEETHACHARYA PRESS, WASHERMENPET, MADRAS.

ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி விஷயமான மேற்படி சபையாரின் அபிநந்தநபத்ரம்

1. ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தார்த்த ஸங்க்ரஹத்தைத் திருக்கச்சிநம்பி மூலம் உடையவருக்கு உபதேசித்தருளிய தேவப்பெருமாள் நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசமாயும், முதலாழ்வார்கள், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கை மன்னன் இவர்களால் பாடப் பெற்றதாயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியால் விளங்கப்பெற்றதாயுமுள்ள பெருமாள் கோவில் தேவரீருடைய வாஸத்தால் மிகவும் பொலிந்திரா நின்றது.

2. தேவரீருடைய ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களும் ஸௌலப்யாதி குணாதிசயங்களும் பரோபகாரமும் அடியோங்கள் மனஸைக் கவர்கின்றன.

3. ஆழ்வார்களாசார்யர்கள் திவ்ய ஸூக்திகளில் தேவரீர்மட்டும் ஈடுபட்டு அனுபவிக்காமல் மற்றுமுள்ளார்களும் அனுபவித்துப் பலனடைய வேணுமென்னும் பரமகருணையுடன் அந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளின் உண்மைப் பொருளைப் பண்டிதர்கள் முதல் மந்தமதிகள் வரை ஸகலமான ஜனங்களும் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய எளிய தமிழ் நடையில் விளக்கி யெழுதி உபகரித்திருக்கும் சிறமையை என்னென்று புகழ்வோம். பண்டிதர்களுக்கு விமர்ஶப்ரரோசகமாகவும் மந்தமதிகளுக்கு ஜ்ஞான விகாஸ ஹேதுவாகவும் ஸ்வாமியின் வ்யாஸங்களிருக்கின்றன வென்பதை யாரும் அபலபிக்க முடியாது.

4. பரமத நிரஸநத்தாலே ப்ரதிவாதி பயங்கரர் என்று சிறப்புற்ற அண்ணா வம்ஶத்தி லவதரித்ததனால் பரம்பராப்ராப்தமான பிருதை ஸார்த்தமாகவே ஸ்வாமி வஹிக்கிறதாக அடியோங்களெண்ணுகிறோம்.

5. தேவரீருடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தீ பாடசாலையையும் கோஷ்டியையும் காஞ்சியில்ஸேவித்தவர்களுடைய ஆநந்தம் அளவிடத் தக்கதன்று.

6. தேவரீருடைய ப்ரவசந ஶக்தி அதிதர ஸாதாரணமானது. இயற்கையாகவே பிந்நருசிகளான ஶ்ரோதாக்கள் எல்லோருக்கும் தேவரீருடைய உபந்யாஸங்கள் உபஜீவ்யமாயிருக்கின்றன. கண்முன் நின்றாப்போல் அருளிச் செயல்களிலிருந்தும், இன்னும் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீபாகவதம் முதலான அநேக க்ரந்தங்களிலிருந்தும் உசிதமான ப்ரமாணங்களை தேவரீர் எடுத்துரைக்கும் வன்மை அத்புதம். கோவிலில் பகவத் விஷயமாக, நம்பிள்ளையும் விஶதவாக் சிகாமணியான மணவாள மாமுனிகளும் காலக்ஷேபம் வெகு ஸம்ப்ரமமாக நடத்தினார்களென்று சரித்ர ரூபேண கேட்டிருக்கிறோம். அதெவ்வாறிருந்திருக்குமென்பதை தேவரீருடைய திருப்பாவை காலக்ஷேபங்களையும் மற்றும் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் தேவரீர் செய்திருக்கும் உபந்யாஸங்களையும் ஸேவித்தவர்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். அந்த ஆசார்யர்களே மறுபடியும் அவதரித்திருக்கிறார்களோ வென்று ஶங்கை யுண்டாகிறது.

7. ஸ்ரீலோக குருவுக்கு முந்தின ஆசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உஜ்ஜீவன ஹேதுவான அநேக ரஹஸ்யங்களை கோப்யமாகவே வைத்து [illegible]யங்களுடன் போதித்து வந்தார்களென்றும் அவைகளை வர[illegible]ன் அவதாரமென்று சொல்லப்படுகிற பிள்ளை யுலகாசிரியர் ஸ[illegible]ரிகளின் துர்தசையைக் கண்டு அவர்களுஜ்ஜீவிக்க

வேணுமென்னும் பரம க்ருபையால் ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரந்தங்கள் மூலம் வெளியிட்டாரென்றும் ஐதிஹ்யம் சொல்லப் படுகிறது.

தேவரீர் இக்காலத்திற்கனுகுணமான அனேக ஸபைகளில் செய்யும் உபந்யாசங்கள் மூலமாகவும் அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டுவரும் அனேக க்ரந்தங்கள் மூலமாகவும் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் வெளியிட்டு வருவதைக் கவனித்தால் ஒருக்கால் அந்த உலகாரியன் அம்ஶமும் தேவரீரிடத்தி லிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

8. ஆசார்யன் என்ற பதத்தின் நிர்வசநத்தில் ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களைத் தன்னநுஷ்டானத்தினாலேயும் உணர்த்துகிறவன் என்று சொல்லப்படும் பொருளுக்கிணங்க ஆசார்ய ஸ்தானத்தை வஹிக்கும் தேவரீரும், ஆசார்யாபிமானம் உத்தாரக மென்பதை விஶதீகரிக்க என்று தோன்றும்படி பெரிய ஜீயர் விஷயமாயும், பிள்ளை யுலகாசிரியர் விஷயமாயும் ஆசார்ய சேஷத்வ போதகமான இரண்டுஸ்தோத்ரங்களை அவ்விரண்டு ஆசார்யர்களின் ப்ரஸித்தமான தனியன்களிலுள்ள அக்ஷரங்களை முதலெழுத்துக்களாக வைத்து ஸாதித்திருப்பதற்கு அடியோங்கள் க்ருதஜ்ஞர்களாக இருக்கிறோம்.

9. சிறிய ஞானத்தர்களும் அகிஞ்சநர்களுமான அடியோங்கள் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர தேவரீருக்குச் செய்யக் கூடியது பல்லாண்டு கூறுவதைத் தவிர வேறெதுவுமில்லையாதலால், அரசிகர்களாயும் அஸூயாளுக்களாயுமுள்ள வர்களின்வார்த்தைகளில் கடுவாயிருந்தாலும் கண்ணோட்டம் வையாமல் தேவரீர் இப்போது செய்து வருவதுபோல் பரோபகார கைங்கரியத்தில் ஸதா காலமும் ஈடுபட்டு பல்லாண்டு பல்லாண்டு அரோக த்ருடகாத்ரராக இந்த லீலாவிபூதியி லெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்று எம்பெருமானை ப்ராத்திக்கிறோம்.

மதுரை
18—2—38 } ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபா நிர்வாஹர்கள்.

திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி ஸந்நிதி

ப்ராம்ஹண தர்மகர்த்தா விஷயமாக 20-2-38-ல் நடந்த எலக்ஷனில் ஸ்ரீமான் அட்வகேட் C. நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமிக்கு ஆயிற்று. அம்மஹாநுபாவர் அரோக த்ருடகாத்ரராய் பல பல ஆண்டுகள் ஷை கைங்கர்யத்தைப் பார்த்து வரும்படி பார்த்தனுக்கன்றருளிய பார்த்தசாரதி கடாக்ஷித் தருளவேண்டும்.

ஆழ்வார் திருநகரி

ஷை திவ்ய தேச வாஸிகளான மஹாஜநங்கள் பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ. உ. வே. அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியை எழுந்தருளச் செய்து ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் ஆழ்பொருள்களை கேட்டு வந்தார்கள். அதில் 2-ப்ரகரணங்கள் முடிந்து கார்யாந்தரத்தினால் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. மறுபடியும் நாளது ஷ மாசிமாதம் 10உ (21-2-38)உ முதல் ஆரம்பமாகி நடந்து வருகிறது. ஸகல ஶாஸ்த்ர தாத்பர்ய பூதமான ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் ஆழ்பொருள்களை யறிய ஆவலுடையார்க்கு இது ஓர் அ[illegible]ன்ன கால [illegible]கும்.

199894

Registered No. M. 3401

அடியில்கண்ட க்ரந்தங்கள் நம்முடைய
ஆபீஸில் கிடைக்கும்

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (எளிய தமிழுரை)....	2	8	0
2.	ஸதாசார்ய ஸமுக்திரக்ஷா	0	6	0
3.	ப்ரஹ்மவ்யாப்தி பரிஷ்க்ரியா	0	4	0
4.	தர்க்கஸர்வஸ்வம்	0	4	0
5.	பாலபோதரஸாயனம்	0	2	0
6.	உபன்யாஸ ரத்நமாலா	0	4	0
7.	ஸர்வஸ்வஸம்ரக்ஷணி	0	8	0
8.	அத்யமே பத்யார்த்த ஸுத தூஷணீ	0	8	0
9.	முகுந்தமாலா (தமிழுரையுடன்)	0	6	0
10.	ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்	1	8	0
11.	நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தம்	3	8	0
12.	முமுக்ஷுப்படி - தத்வத்ரயம், ஸ்ரீ வசன பூஷணம் இவைகளின் மூலம் (தெலுங்கு லிபி)	0	8	0
13.	ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம் (தெலுங்கு லிபி)	0	2	0
14.	கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	0	4	0
15.	க்ருஷ்ணவதார கதாரஹஸ்யம், ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி, ரக்ஷாவிமர்சசிக்ஷா, ஸ்ரீமத் வரவரமுனி வைப ஸ்தோத்திரம், ஸ்ரீ லோகாசார்ய ஸ்துதி முதலியன சேர்ந்தது	0	6	0
16.	ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்வபோதிநீ	1	5	0
17.	தமிழ் ஸம்ஸ்கிருத அகராதி	1	4	0
18.	ஸம்ஸ்க்ருத தமிழ் அகராதி....	4	0	0
19.	ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் (எளிய தமிழுரையுடன்)	0	8	0
20.	அதிமாநுஷ ஸ்தவ தமிழுரை (தெலுங்கு லிபி)	0	8	0

மற்றும் வேண்டிய கிரந்தங்களும் வாங்கி யனுப்பிக்கப்படும்.

நெ. 24, சந்திரப்ப முதலி தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்.